demà

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA

PAÏSOS CATALANS, 28 GENER 1991

CONTRA LA BARBÀRIE

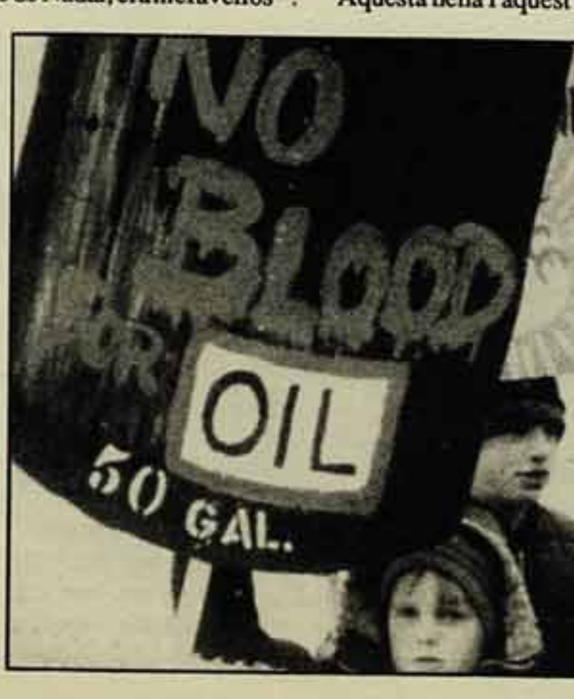

Les poblacions han reaccionat amb força. Moltes persones s'han manifestat durant els darrers dies a diverses ciutats dels PPCC. No importa el número exacte: han estat molts homes i moltes dones els que han sortit al carrer contra la guerra. També a la resta de l'Estat i al conjunt del món el clamor popular contra la barbàrie creix. La manifestació més gran a l'interior d'un Estat aliat/imperialista que s'ha fet fins ara, ha estat la del 26 de gener a Bonn: 200.000 persones. Queda molt per fer.

La falca

''És com quan has de fer un partit de futbol, vas al servei 50 ó 60 cops, però quan toques la màquina i han passat uns minuts, et tranquil.litzes''. ''Som professionals, estem per fer aquesta feina''. ''La ciutat semblava un arbre de Nadal, era meravellós''.

Paraules d'aviadors ianquis després de bombardejar objectius (el llenguatge de la guerra té els seus eufemismes) iraquians. Eren humans els qui feien aquestes declaracions, malgrat que la raó es negui a acceptar aquesta evidència.

Una nena de nou anys explica a la seva mare que una faldilla no li queda del tot bé combinada amb determinades mitges. La mare es sent colpida per les informacions que arriben del Golf Pèrsic: fa poques hores que ha començat la guerra. Un nen de set anys està preocupat perquè aquest mateix dia no pot veure el programa infantil ''bola de drac'' perquè la televisió dedica aquest dia tota la programació a repetir les mentides del comandament ''aliat'' (un altre eufemisme que evita la paraula més justa: ''imperialista''). El nen comenta: ''quina merda de guerra, jo vull veure 'bola de drac'!''.

Aquesta nena i aquest nen pertanyen també al mateix gran grup dels aviadors ianquis: són humans. Però, un cop més, la raó es rebel.la contra aquesta evidència. És difícil d'acceptar que aquella innocència, malgrat les diferències d'edat, pugui esdevenir algun dia un cinisme criminal com el que demostren tenir de forma tan generosa aquests aviadors ianquis.

A l'Iraq també hi ha moltes nenes de nou anys i molts nens de set. El dia 16 de gener n'hi havia més que ara. Diguin el que diguin les informacions oficials, tothom sap que són mentides, tothom sap que hi ha molts milers de morts.

Morts innocents sacrificats per ''la democràcia, el dret internacional, les resolucions de l'ONU i la llibertat''. Esperem que algun dia paguin els seus crims.

A dins:

Editorial
La guerra que volen, fan i justifiquen els imperialistes (pàg. 3)

Països Catalans
La política del PSOE sobre la llengua al País Valencià (pàgs. 4 i 5)
El racisme que augmenta (pàg. 6)
La Lliga Comunista Revolucionària fa 20 anys (pàg. 7)

Sense Fronteres
La guerra del ''món'' contra l'Iraq (pàgs. 8 i 9)
Una crida internacionalista de la IVª (pàgs. 10 i 11)

Moviment Obrer
Entrevista amb un dirigent de CCOO que milita al PCC (pàg. 12)
Eleccions sindicals: als PPCC no hi ha sindicalisme nacionalista (pàg. 13)

Ecologia
Legalitat i medi ambient: la integració a Europa, ¿què significa? (pàgs. 14 i 15)

Pau
El moviment antiguerra català, l'organitzador de les grans mobilitzacions (pàgs. 16 i 17)

Dones
El dret al mal: una ponència de l'Amelia Valcárcel (pàg. 18)

Altres
Força Barça!? (pàg. 19)

Darrera
L'humor al servei de la pau (pàg. 20)

Nº 69 Any XV
100 ptes./ 5 f.f.

Un nou judici contra l'independentisme

Al llarg d'aquest any que comença hi ha previstos un seguit de judicis contra lluitadors independentistes. Aquesta concentració sense precedents de processos respon a l'objectiu, per part de l'estat, de dissuadir el moviment independentista de continuar lluitant, tot donant unes quantes "lliçons exemplars" que el colpegin durament.

El primer judici de l'any va començar el 21 de gener a l'"Audiencia Nacional" de Madrid. El fiscal demana 18 anys de presó per Macià Manera i 8 anys per Joan Sánchez i Bolet i Jun Sánchez i Bolancé, militants de Catalunya Lliure i Maulets, respectivament. Tots tres van ser detinguts el juliol del 1989, en una operació que feia una ferum insuportable de muntatge policial. Joan i Jun estaven actualment en llibertat provisional, encara que no pas exempts de control i coaccions (embargament dels vehicles d'en Joan i la Dolors Bolancé, així com del seu pis, etc.).

La resposta a aquest judici ha estat especialment remarcable a Mallorca -lloc d'origen d'en Macià-, on s'han produït diverses mobilitzacions, així com posicionaments solidaris de sectors significatius del món de la cultura. Al Principat, la resposta més important ha tingut lloc a Santa Coloma de Gramenet, ciutat de Joan i Jun. Tanmateix, i malauradament, totes aquestes accions no han pogut arribar més enllà i tenir un ressò més gran degut a la situació de divisió i crispació existent avui en dia en el si de l'independentisme.

Aquesta situació, on no han mancat algunes actituds sectàries i patrimonialistes, ha fet impossible fins ara la constitució d'una campanya unitària per fer front a tota l'onada repressiva que s'apropa. Però d'això ja en parlarem en una altra ocasió. Ara volem insistir en la necessitat d'incrementar la solidaritat activa amb aquests i la resta de lluitadors represaliats per la seva lluita per l'alliberament de la nostra nació.

Hi ha molta feina i molts judicis pel davant, i és molt seriós el que s'hi juga com per perdre el temps.

D'altra banda, us anunciem que en el proper número del "demà" publicarem, conjuntament amb el "Revolta", una entrevista amb Montserrat Tarragó, que ha estat posada en llibertat recentment.

Bajanades

També en parlem en altres espais d'aquest "demà", però no podem estar-nos d'afegir algunes declaracions de determinats tipus. Declaracions relatives a determinats aspectes de la guerra del Golf. Per exemple, José Luis Sánchez Usero, un individu que ha format un rotllo semifatxa que s'anomena "Coalición Melillense-Partido Melillense", al ser preguntat sobre les manifestacions per la pau, declara: ¡Ni de coña! ¿Manifestarse por qué paz? Eso es pura demagogia, aquí y en todas partes del mundo". Lluís Maria Puig, eurodiputat per Girona del PSOE, declara que "hi ha gent que ha escollit els pares (del mariners del Golf) i els ha posat darrera de pancartes i de consignes sectàries, fins i tot fent-los caure en el parany de la il.lusió de la deserció, de la insubmissió, assegurant-los-hi que hi ha suport jurídic". Jorge Semprún, Ministre de Cultura del govern espanyol, diu per la seva banda: "dir que la vida és un valor suprem condueix a una moral d'esclaus. Si jo hagués cregut en el camp de concentració de Buchenwald, a on vàrem organitzar la resistència clandestina, que la vida és el valor suprem, potser hauria col.laborat amb els nazis per tal de salvar-la". Un militarot, Manuel Fernández-Monzón, general de l'Exèrcit de Terra, assegura: "Cal reconstruir una opinió pública destrossada i deformada pels mitjans de comunicació, que està clarament en contra de les seves Forces Armades".

Ha mort l'amiga Dolors Palau

El 15 de març hauria fet 43 anys. Un tumor cerebral se la va emportar definitivament el 20 de gener. Dolors Palau i Vacarisas, una amiga nostra, una amiga d'aquella gent que no es conforma amb la realitat tal com és. Perquè ella tampoc s'hi conformava.

Una col.lega seva va dir hores després de la mort de la Dolors: "es va entregar per les causes més justes, per més que això no li va resultar mai rendible". La gent d'aquesta pasta és difícil de trobar en força quantitat.

La Dolors ja no presentarà més taules de qualsevol moguda. No sentirem més la nostra amiga. No veurem més a la feminista Dolors. El seu record, però, no ens el podrà furtar ningú ni res.

Solidaritat amb les repúbliques bàltiques

Coincidint amb l'agudització de la crisi del Golf i amb l'inici de la guerra, la situació a les repúbliques bàltiques de Lituània, Letònia i Estonia s'ha complicat extremadament. El govern soviètic sembla decidit d'intervenir a fons per acabar amb els governs nacionalistes d'aquestes repúbliques i per impedir la recuperació de la seva independència.

Cal recordar que aquestes repúbliques van ser incorporades a l'URSS per la força d'una intervenció militar soviètica, en el marc dels acords entre Stalin i Hitler a l'inici de la II Guerra Mundial. Els dirigents bàltics reclamen, amb tota la raó, l'anulació dels efectes d'aquest tractat secret. El govern de Moscou s'hi nega rotundament per por d'un esclat nacionalista al conjunt de l'URSS.

Les repúbliques bàltiques, amb totes les diferències entre elles, s'han resistit sempre a l'annexió a l'URSS, i han maldat durant quasi cinquanta anys, per ressistir-se a la seva russificació. La política de Moscou ha estat, a més de la brutalitat de la repressió, la de facilitar la mobilitat de la població, afavorint la instal.lació a aquestes repúbliques d'emigrants russos. Avui, una part d'aquesta població russa es utilitzada com a carn de canó contra les aspiracions nacionals d'estonis, letons i lituans. A Lituània primer i a Letònia tot seguit, una fracció centralista del PC local ha format un anomenat "Comitè de Salvació Nacional" amb l'afany de constituir-se en alternativa a les institucions elegides en aquestes repúbliques. Amb l'excusa de protegir els interessos de la població d'origen rus, han sol.licitat la intervenció de l'exercit soviètic i aquesta s'ha produït sota la forma d'atacs i ocupacions d'instal.lacions com les de les seus de les milícies d'aquestes repúbliques o la dels seus mitjans de comunicació. En tots dos casos, la resposta de la població ha estat àmplia i contundent en defensa dels seus drets nacionals. Tot i un cert impasse, i malgrat les declaracions de les autoritats soviètiques, les espases resten aixecades.

Si aquests fets no son nous: l'exèrcit també va intervenir al Caucas imposant a Bakú i a d'altres ciutats autoritats nomenades per Moscou. El fet nou d'aquesta intervenció radica tant en l'amplitud de la mobilització de les respectives poblacions, com el ressò solidari aconseguit en la mateixa capital de la URSS, Moscou, on centenars de milers de manifestants reclamaven la fi de la intervenció militar i expresaven llur suport a la sobirania nacional de les repúbliques bàltiques. Aquesta vegada, la utilització del paral.lelisme entre les intervencions militars de l'imperialisme i de la direcció soviètica, no ha funcionat tan bé com en el passat. En el conjunt de l'antiga Europa de l'Est han hagut massives mobilitzacions de solidaritat amb Letònia i Lituània. A l'Occident menys, i aquesta constitueix una responsabilitat pendent per nosaltres. La guerra del Golf no pot amagar altres guerres i, el caràcter més o menys favorable a la restauració capitalista dels governs bàltics, no poden ser obstacles a la nostra solidaritat. Estònia, Lituània i Letònia tenen dret a la seva independència nacional, a ser elles mateixes senyores del seu destí, sigui quin sigui el seu règim social.

demà

Edita:
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA
Quarta Internacional

Dip. Leg. Nº B-7328-1977
Imprimeix: Publiagraf
Redacció i Administració:
C/Aribau, 16, pral, 2ª
-08011-Barcelona

Ens trobareu a:

Barcelona: Aribau, 16-pral-2ª -08011
Tel. 302.60.90
València: Palai, 21, 1-1 -46007-
Tel. 351.69.50
Perpinyà: Aragó, 27. _66000
Illes: Sant Joan, 4 Binissali

"Aquesta guerra l'han feta els polítics, no els pobles"

Unes paraules que resumeixen molt bé la situació. Quan escrivim aquest Editorial, ens envaeix una preocupació: com posar de forma ordenada totes les coses que volem dir. Com trobar un títol que no sigui incendiari que descobreixi l'amargor que sentim contra la barbàrie imperialista. María José Romeo, una saragossana de 38 anys casada amb un metge infantil de Jordània i resident fins fa poc a Amman, ens ha donat la solució. Les paraules del títol diuen de forma clara i senzilla el que pensem. Ens agradarà, però, comentar alguns aspectes de la barbàrie.

Un primer aspecte: els mitjans de comunicació. Les fases que cal contemplar són dues. Abans del 16 de gener, van preparar psicològicament la població. Després de l'esclat de la guerra, han justificat un bàndol: l'imperialista. Una gran part de la població ha estat convenientment "homogeneïtzada" pels mitjans de comunicació. Dirigeix, bàsicament, la cadena ianqui CNN. Tal com hem vist escrit en algun lloc, els esforços de censura de les autoritats militars són en part inútils: la majoria de periodistes s'estan auto-censurant. Els que no són ianquis perquè repeteixen el que diuen els ianquis; els ianquis perquè no diuen res. Nosaltres afegiríem que el tractament que la CNN (i TV3, TVE...) té més d'espectacle macabre que de rigor informatiu. La Roser Capdevila, una dibuixant del periòdic del col.lectiu de periodistes que edita "La pau", ho expressava molt exactament en el piimer exemplar d'aquest periòdic: una família amagada rera el sofà, mostrant banderes blanques davant del televisor. Aquesta recerca de la primícia espectacular, d'aquesta concepció de la guerra com a espectacle esportiu, té extrems grotescos. A Bagdad només hi ha quatre periodistes no iraquians: un fotògraf de Novosti, un lituà, el redactor de "El Mundo" Alfonso Rojo, i un ianqui de la CNN, Peter Arnett. Aquest darrer disposa d'una parabòlica, i pot transmetre de tant en tant. Doncs bé, Peter Arnett ha impedit que Alfonso Rojo pogués transmetre informacions al seu diari. La direcció de "El Mundo" va posar-se en contacte amb la direcció de la CNN: aquesta també ha negat la petició. La gent morint a la guerra, però la "competència professional" és prioritària. Cosa que ja dóna una idea de quin tipus d'informació poden donar els mitjans de comunicació "homogeneïtzats" per la CNN.

Un segon aspecte de la barbàrie: les argumentacions cíniques del pro-imperialistes. N'hi ha de varis colors i formes: "S. Husein està permetent la massacre del seu poble"; "S. Husein no respecta la Convenció de Ginebra quan assegura que col.locarà als presoners d'escuts humans"; "aquesta guerra demostra el fanatisme àrab". Anem per la primera: les bombes, ¿qui les tira sobre el poble iraquià? Si Husein "permet" la massacre, algú l'està materialitzant. O no? Sobre la segona: bombardejar poblacions civils també atenta contra la Convenció de Ginebra. Per tant, qui es queixa de la sort d'aquests 12 ó 13 aviadors -que prèviament havien deixat anar unes quantes tones de metralla- poca autoritat moral té per demanar el compliment de la Convenció de Ginebra, si no condemna també l'assassinat de milers d'iraquians. En tot cas, és doble moral. Sobre la tercera "argumentació": és racisme. També hem llegit en algun lloc que si el fonamentalisme islàmic és el dogmatisme dels pobres, aleshores el fonamentalisme occidental és el dogmatisme dels rics.

Un tercer aspecte: els negocis de la guerra. Les multinacionals també fan negoci amb la mort de les persones. Les accions de les grans empreses productores de material bèl.lic estan pujant de forma espectacular. És normal? En el capitalisme, sí. No deixa, però, de ser repugnant. Sabem que l'UNICEF ha fet públiques unes comparacions: una sola bala del fusell M-16 és equivalent al cost de 13 dosis de vitamina A (que salvaria de la ceguesa 13 nens); un míssil "Tomahawk" costa igual que 4.048 equips mèdics; un míssil "Patriot" val tant com 117.270 farmacioles de primers auxilis; un F-14 igual a 42.063 refrigeradors per emmagatzemar 50.000 dosi de vacunes...

Un quart aspecte d'aquesta barbàrie: els morts. A l'anterior número del "demà" comentàvem que l'exèrcit dels EUA havia encarregat 20.000 taüts. Acabàvem dient: "Quants centenars de milers d'homes i de dones, de nens i de nenes moriran si la guerra esclata? Quants no tindran cap taüt? I si el tenen, què canvia?" Desgraciadament, ja ha esclatat la guerra, ja hi ha milers de morts. Quants? No ho sabem perquè la veritat està segrestada pels mateixos que maten a l'Iraq. Les guerres són per matar, no per fer experiments informàtics. En tot cas, aquests experiments bèl.lic-informàtics estan al servei de l'assassinat.

Un cinquè aspecte: les escletxes al bàndol dels EUA que pot provocar el sentiment del poble àrab. Les poblacions del Marroc, d'Algèria, de Jordània i de l'Iran estan molt saccejades per aquesta guerra. Especialment a partir de la possible entrada directa al conflicte d'Israel. Això s'afegeix al possible atac iraquià contra Turquia, membre de l'OTAN. Eventualitat que està creant molts "moviments de terres" a tots els Estats membres d'aquesta aliança del crim legal.

Un sisè i darrer aspecte: les grans mobilitzacions contra la guerra. En altres pàgines d'aquest mateix periòdic ja parlem més detingudament d'aquest aspecte tant important per a nosaltres. Ara només ens volem referir a les acusacions d'algunes personalitats pro-EUA contra el moviment antiguerra. Hem escollit tres mostres: Felipe González, Joaquín Estefanía i Carles Sentís. El primer va dir que el govern recomanava no seguir fent manifestacions pacifistes, perquè podien despistar les forces de seguretat en la seva tasca d'evitar atemptats terroristes (si hi ha accions d'aquests tipus, el missatge és groller però clar: el moviment contra la guerra és culpable). El director de "El País", utilitzant no sabem per quins set sous a Gramsci, acusava el moviment ("por la demagogia de sus argumentos o por la radicalidad de sus palabras") d'estar més a prop d'Alejandro Lerroux que de Bertrand Rusell. Serem "radicals de paraula": imbècil. Finalment, el degà del Col.legi de Periodistes va escriure: "l'anomenat pacifisme és molt temptador per a tot eventual atacant. Els pacifistes francesos dels anys 30 van encoratjar tant Hitler que va ocupar França ràpidament." Si S. Husein envaeix Europa -fantasia pròpia de ments delirants- el moviment antiguerra en seria corresponsable.

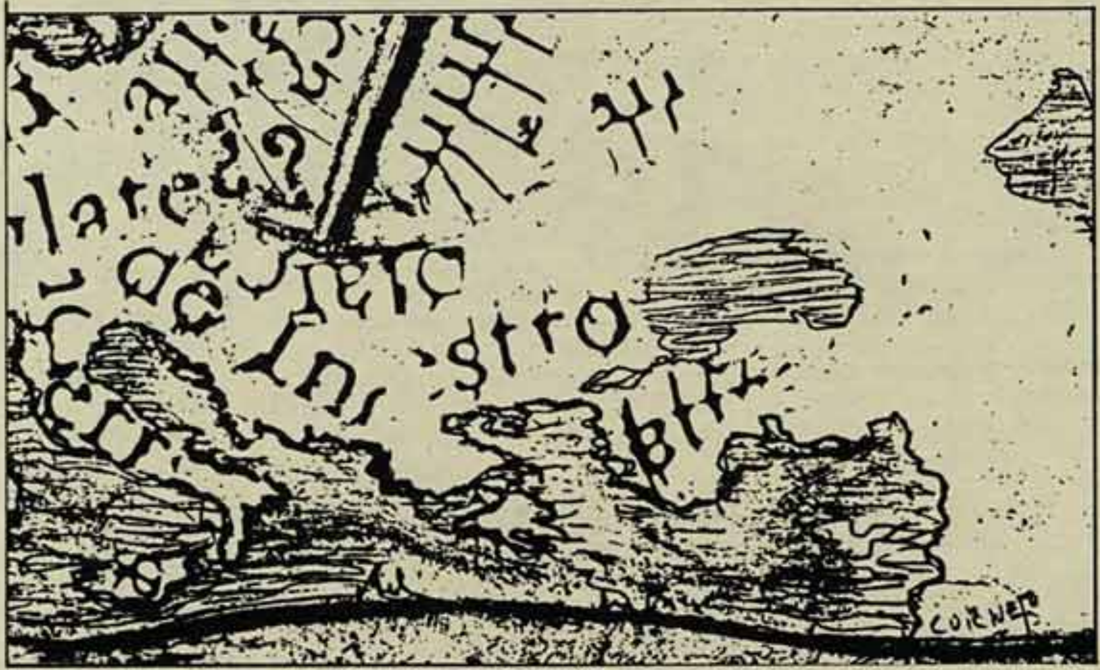
I acabem. Eduardo Galeano va escriure unes breus frases titulades "preguntitas" que varen ser publicades el mateix dia que esclatava la guerra. Entre d'altres "preguntitas" deia: "Si esclata la guerra, serà per a provar que el dret d'invasió és un privilegi de les grans potències, i que Sadam no pot fer a Kuwait el que Bush fa al Panamà i Gorbatxov a Lituània? Serà perquè Israel pugui seguir fent Als palestins el que Hitler va fer als jueus?" Nosaltres creiem que sí.

Tornem a parlar de llengua

PSOE, llengua i País Valencià

La polèmica prohibició de paraules per al seu ús a la televisió valenciana, realitzada aquest estiu pel seu director general Amadeu Fabregat, ha reviscolat una mica el debat entorn a la situació de la llengua al País Valencià i a la política lingüística portada endavant des de la Generalitat

Ja acabant l'any, s'han fet declaracions des d'aquesta institució lloant les excel.lències de la Llei d'ús i ensenyament del valencià, i volent mostrar tot allò que s'ha aconseguit des de la seua aprovació l'any 1983. És indubtable que, on hi havia un buit total, qualsevol cosa que s'hi afagesca es fa veure i es significa. La qüestió, però, és saber si allò que s'ha anat afegint durant aquests set anys que van des de l'aprovació de la llei fins a hores d'ara és suficient, o dit d'altra manera, si ha servit realment per encetar un procés de normalització del català al País Valencià. Creiem que la resposta a aquesta darrera pregunta és sens dubte negativa, i que el procés de substitució lingüística del valencià pel castellà continua endavant sense trobar massa entrebancs.

Intentarem analitzar a continuació els continguts de la política lingüística del PSPV/PSOE i de la Generalitat durant tots aquests anys i els seus efectes (o la manca d'ells, segons es mire).

Llengua: oferta i demanda

El criteri que s'ha seguit des de la Generalitat a l'hora d'anar introduint el valencià als diferents àmbits ha estat el d'ajustar-se a la "demanda" social existent, sense fer absolutament res, però, per modificar aquesta. És una política que sembla més aviat destinada a acontentar als sectors catalanoparlants actius i conscients que a promoure una extensió social de l'ús del català. I com la "demanda" social activa del català és escassa, l'"oferta" també ho és:

-A l'Administració, "l'oferta" ha consistit en la publicació bilingüe dels textos oficials, la realització de cursets de valencià per a les persones interessades al si de l'Administració o de les empreses públiques, algunes campanyes públiques d'imatge i poca cosa més. Qualsevol persona que ho haja intentat sap les dificultats que continua suposant el realitzar tràmits, mínimament complexos, utilitzant només el català, i això no només pels escrits, sinó també per la mateixa comunicació oral en la qual el "no entiendo" manté una forta vigència.

-A l'ensenyament, després del primer "boom" de creació de línies pedagògiques en valencià, el creixement d'aquestes pràcticament s'ha estancat. La raó d'això és senzilla: la major part dels pares interessats en que els seus fills rebessen l'ensenyament en català s'hi integraren al principi, posteriorment l'"interès" social, la "demanda", no ha experimentat cap augment. A hores d'ara, malgrat la creació de noves línies continua, el creixement de la població d'estudiants és percentualment molt major i, per tant, l'ensenyament del valencià està en retrocés.

-Als mitjans de comunicació tenim una ràdio, Canal 9 Ràdio, en la qual la programació es fa sencerament en valencià, i una televisió valenciana on més del 50% de la programació és en castellà. Ambdós mitjans de comunicació es mouen dins d'un mercat audiovisual d'aclaparadora majoria del castellà, i per la qualitat de la seua programació difícilment poden "competir" amb els seus rivals. Aquesta afirmació, que es podria matisar molt al cas de Canal 9 Ràdio, és totalment certa per a la televisió valenciana, caracteritzada per un nivell baixíssim de qualitat. A més, l'orientació dels responsables de la televisió valenciana, que gaudixen del suport de la Generalitat i que es suposen inspirats en la seua política per aquesta institució, és la de mantenir la part existent de la programació en castellà i, fins i tot, com ha succeït aquest estiu passat, d'augmentar-la. I no diem res de la prohibició de paraules perquè ja se n'ha parlat prou en mesos passats.

-L'ús social de la llengua catalana al País Valencià és una cosa de la qual el parlar-ne resulta fins i tot dolorós. Res no s'ha fet des de la Generalitat per tal de promoure efectivament l'ús social del català. Les campanyes entorn al tema, com la que s'està desenvolupant a hores d'ara sota el lema "Visquem en valencià", malgrat la bona voluntat que pot tenir la gent que directament les dissenya i porta endavant, són fets puntuals i gairebé anecdòtics que en res no modifiquen la situació, ni el procés de substitució lingüística existent.

Seria, però, fals reduir l'exposició sobre la política lingüística de la Generalitat al fet d'una "oferta" insuficient. La Generalitat i altres institucions, com l'Ajuntament de València, han mantingut i mantenen en molts de moments una actitud agressiva vers el català i les persones i organitzacions que defensen la seua normalització. La prohibició de paraules d'Amadeu ha estat darrerament el cas més cridaner, però malauradament n'hi ha de molts altres: als últims mesos hem vist com la Conselleria d'Educació i Cultura s'enfrontava al dret d'ensenyar en català en el cas de Benidorm, i com l'Ajuntament de València portava a judici a Francesc Torres, membre de la Crida, per haver reclamat, aquesta organització, l'acompliment dels acords municipals (de l'any 1979!) en matèria de retolació dels carrers, arrencant simbòlicament plaques escrites en castellà.

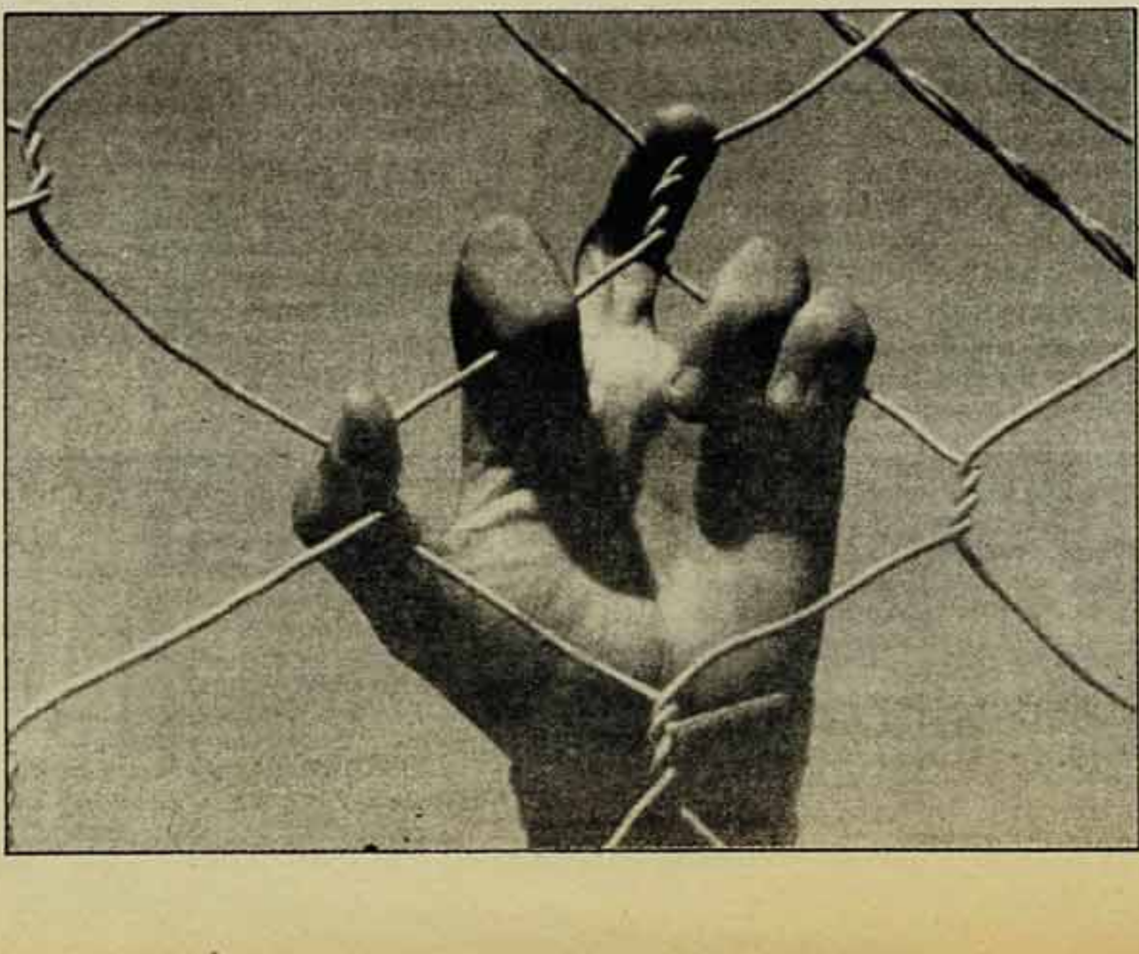
Més enllà dels fets

Hem dit abans que la política lingüística del PSOE semblava destinada només a acontentar determinats sectors socials i no a promoure la normalització del català. Aquesta afirmació ens sembla ajustada a la realitat, tant des del punt de vista dels resultats com des de l'òptica dels plantejaments generals del PSOE al voltant de les llengües minoritzades de l'Estat.

Des d'un punt de vista ample, el PSOE ha demostrat sobradament, des de l'any 82 fins a hores d'ara, la seua vocació espanyolista, convertint-se en capdavanter del nacionalisme espanyol. Un nacionalisme que, malgrat haver-se vernissat de "modernitat" i d'"europeisme", enllaça amb tota la tradició espanyola limitadora -és una forma suau de dir-ho- dels drets de les nacions oprimides de l'Estat. De mala manera pot armonitzar-se aquest nacionalisme espanyol amb la defensa d'altres nacionalismes o, com és el cas que ens ocupa, de les seues llengües. L'acceptació del bilingüisme com una situació estàtica de convivència de dues llengües, convivència pacífica i que no suposa cap procés de substitució d'una llengua per l'altra és, en el terreny de les idees, un intent de compaginar forces i processos que en la realitat són incompatibles. Ara bé, deixant de banda el fet de que aquest plantejament "bilingüista" sigui erroni, valoració en la que coincideixen la major part dels sociolingüistes i estudiosos del tema, en la pràctica esdevé d'una gran operativitat per al PSOE ja que li permet fer una política que no apareix, a primera vista, radicalment enfrontada als sectors nacionalistes i defensors de les llengües minoritzades. D'aquesta forma s'aconsegueix un cert "consens" difús i una desactivació dels segments socials que podien oposar-se a una política lingüística que fos espanyolista d'una manera manifesta.

Tanmateix, els resultats d'aquesta política del bilingüisme són palesos i el País Valencià n'ha estat un bon banc de proves. El procés de substitució lingüística no s'atura, sinó que continua desenvolupant-se, malgrat -o en certa mesura a causa de- les aparièncias superficials.

Res no hi ha que ens puga fer pensar que el PSOE va a canviar la seua política lingüística al País Valencià; aquesta quadra perfectament amb els esquemes de les majories al si de les seues direccions, tant al País Valencià com centralment. Per altra banda, els anomenats sectors nacionalistes no han demostrat en cap moment ser capaços d'oposar-se a la línia majoritària i molt sovint el preu

que paguen pel manteniment dels seus càrrecs és el silenci.

El paper del blaverisme

El blaverisme i el seu partit capdavanter, Unió Valenciana, s'han mogut amb desimboltura durant tots aquests anys. La "pau social" i la desmobilització del blaverisme al carrer les ha pagades el PSOE donant al blaverisme un espai institucional molt més gran que el que suposa la seua representació parlamentària i municipal a la ciutat de València. Així, Unió Valenciana ha pogut realitzar una política relativament eficaç, entrebancant les tímides mesures del PSOE en matèria de política lingüística. A respecte d'això cal dir que moltes voltes ja resulta difícil d'esbrinar quan el PSOE "cedeix" davant el blaverisme o quan el "cedir" és simplement una excusa per fer allò que es desitja però que no convé palesar públicament. Perquè, efectivament, si una cosa ha aconseguit el blaverisme durant aquest període, ha estat penetrar el teixit social i institucional amb la seua ideologia. El secessionisme lingüístic ha anat guanyant una certa "oficialitat". L'últim botó de mostra el tenim en la prohibició de paraules d'Amadeu Fabregat.

El moviment i les forces nacionalistes

Excepte en moments molt determinats, com fou el cas de la protesta per la sentència dels tribunals entorn als Estatuts de la Universitat de València, la desmobilització del nacionalisme ha estat la nota dominant d'aquests anys. La política institucional de la UPV no ha pogut fer res per oposar-se a la dinàmica encetada pel PSOE. Les úniques pressions institucionals que el PSOE ha acceptat han estat les del blaverisme. Fruit de tot això és que un cert desencís ha penetrat al si del món nacionalista, ja que sembla haver fracassat una determinada manera de fer política nacionalista al País Valencià. No s'ha d'oblidar que la línia política de la UPV despertà al seu moment moltes il.lusions i expectatives entre amples sectors nacionalistes.

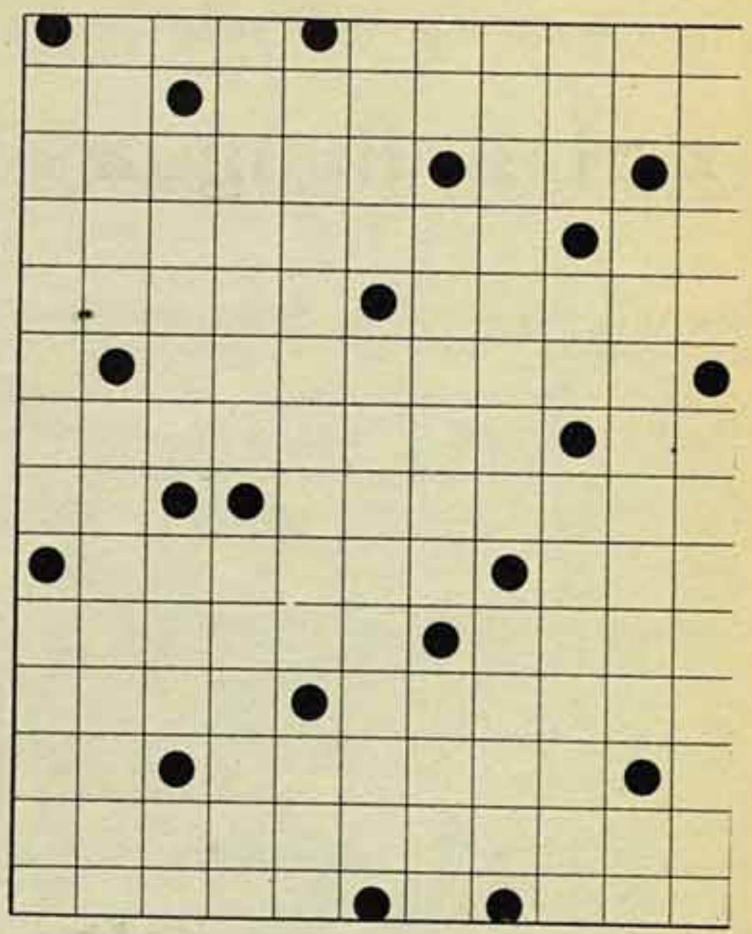
La Crida ha portat una activitat de denúncia, resistència i accions de divers tipus que en conjunt es poden qualificar de molt positives. Tanmateix, el limitat de les seues forces i el fet de ser vista en determinats moments com un competidor no desitjable per les altres forces nacionalistes, han significat entrebancs per a una major eficàcia del seu treball. Però no s'ha de minusvalorar en absolut la seua tasca, ja que ha estat un dels pocs reductes de resistència activa durant aquests temps difícils.

Catalunya Lliure i l'MDT també han estat nuclis de resistència, però la seua activitat s'orienta més aviat a plantejaments de tipus general o específics de la seua estratègia de lluita, sense entrar massa sovint en qüestions concretes, siga de política lingüística o d'altres temes.

El futur immediat

Malgrat tots els problemes esmentats, la voluntat de resistència i de defensa de la llengua es manté en molts nuclis arreu de tot el País Valencià, realitat que, afortunadament, tots aquests anys no han pogut escapçar. A més, es pot detectar una certa efervescència nacionalista en el món jove que, tot i sent limitada, cal valorar adequadament.

La recomposició del moviment nacionalista al País Valencià, fins que aconseguesca una certa massivitat i es dote de noves perspectives polítiques, portarà temps. Però justament per que es puga produir, cal no abandonar la resistència a hores d'ara. La defensa de la llengua és, dins d'aquesta tasca general, de vital importància.

Ha de ser possible, perquè hi ha gent disposada a fer-ho, oposar-se a les agressions més paleses que en diferents moments es fan al català i també ho és exigir el compliment de mesures normalitzadores mínimes. Cal utilitzar tots els mitjans legals al nostre abast, però també hem d'emprar l'acció cívica i pública. Aquesta és una tasca que cap nacionalista conscient deuria de defugir a hores d'ara i és precisament aquest treball el que pot obrir-nos perspectives més amples.

Miquel García

Una resposta als nostres articles

Altra vegada el Besòs

La lluita dels veïns i veïnes del Besòs ha estat un fet important. Des d'aquestes pàgines hem intentat dedicar-li un espai destacable, recollint impressions i valoracions diverses. Ara, ens ha arribat un escrit, signat per tres persones del mateix barri, fortament crític amb les apreciacions aparegudes en el "demà". Per ajudar a una millor reflexió el publiquem com un element més de la discussió que provoca tota lluita important.

Els sotasignants, persones que hem viscut directament la lluita del Besòs, per ser veïns i veïnes del barri i per haver dut una trajectòria de fa anys vinculada al moviment veïnal de la zona, davant la visió, idíl.lica i poc ajustada a la realitat que apareix en la vostra premsa, creiem obligat fer les següents reflexions:

-Estem d'acord amb la valoració que es fa del tipus de barri i de les mancances socials i urbanístiques enormes que té. Sense aquesta degradació que hi ha en el Besòs no s'entendria la radicalitat d'aquesta mobilització, però partint només d'aquesta dada no és pot deduir que aquesta lluita tingui forçosament un caràcter progressista; la realitat és força més complexa i per desgràcia el poble no sempre respon com ens agradaria que ho fes.

-L'objectiu real de la mobilització era que no vinguessin a viure aquí gent de la Mina. L'argumentació: "una gentuza que solo traerá droga y delincuencia". Els veïns ara han recordat que aquell solar era reivindicat per l'Associació del barri per a equipaments, però mai s'havien mogut per aquest motiu com ara que saben que allí aniran vivendes socials ocupades per gitanos entre d'altres.

-Hem de conèixer l'altra cara de la moneda. La dramàtica situació d'habitabilitat que viu el barri de la Mina havia portat des de ja fa temps a l'Associació de veïns d'aquest barri a reivindicar habitatges socials. No hi ha molts llocs a escollir; el solar proper de la Palmera els hi permetria integrar-se en un barri amb el que fins ara han compartit sense problemes l'ambulatori, el "mercadillo", l'escola, etc. Rebutgen, amb tota la raó del món, que els hi construeixin un altre "guetto" aïllat o que els hi enviïn, com pregonen els dirigents del Besòs amb un fals to esquerrà, al costat dels barris benestants de la ciutat, on la seva marginalitat sens dubte s'accentuaria.

-Les dues reivindicacions, la d'equipaments per part del Besòs i la d'habitatges socials per part de la Mina, són absolutament legítimes. I a més, i això es una dada clau per entendre el que està passant, en la concreció d'aquest indret no són reivindicacions excloents, doncs hi ha espai suficient per la materialització d'ambdues. El racisme i el menyspreu cap els veïns de la Mina ha tret el nas per aquí quan el dirigents del Besòs sempre s'han negat ni tant sols a estudiar aquesta possibilitat.

-Aquest ha sigut un conflicte molt manipulat. S'ha acusat de traidors als ex-membres de la Junta de l'Associació de Veïns per haver-se desmarcat d'aquesta moguda, persones que en tot cas estant molt més a prop d'aquesta extrema esquerra difusa que hi ha en el Besòs de la que parleu en un article i que contrasta amb els nous dirigents, entre els quals hi ha militants de Convergència. Tampoc sembla correcte rebutjar l'acusació de racisme dient que això es una manipulació de la premsa burgesa. Malauradament el racisme ha sigut una realitat palpable i s'ha de reconèixer, la qual cosa no vol dir que no es puguin tatxar d'hipòcrites les acusacions que en aquest sentit venen del Poder, doncs és ell qui en darrer terme l'ha potenciat.

La revolta del Besòs ha despertat una gran indignació en els veïns i veïnes per l'estat del barri, i això s'ha de valorar en la seva justa mesura. Però a diferència de les mobilitzacions dels anys 60 i 70 no els ha guiat un esperit d'unitat popular, d'unir totes les reivindicacions per enfrontar-les al Poder, sinó que ha suposat la confrontació entre les legítimes aspiracions de dos barris populars.

Entenem i compartim les ànsies que teniu perquè hi hagin lluites que posin en qüestió al Sistema, però no escriviu articles tant de presa. Per desgràcia aquesta no ha sigut una mobilització contra la Barcelona Olímpica. Tot ha sigut més cutre.

E. Lajula
A. Moreno
E. Soler

Immigració: el govern central dóna un greu avís

Un bon mentider ...

diu sempre alguna veritat. I així és amb el govern de Felipe González. Per una banda ens vol fer empassar aquesta de tan grossa: que el seu propòsit és "preservar la dignitat dels estrangers presents a Espanya (sic)". I per l'altra, deixa anar que no pensa canviar ni un punt ni una coma de la Llei d'Estrangeria que nega a la gent immigrant no solament tota dignitat, sinó la major part dels drets més elementals.

Segons les xifres d'un document del govern central, donat a conèixer al Congrés d'abans de Nadal, la immigració "regular" s'ha més que duplicat durant la dècada del vuitanta, passant d'aproximadament 180.000 residents estrangers l'any 1980 a gairebé 400.000 l'any 1990. Resulta, però, que els dos terços són europeus (vegeu el quadre) i el 60% és econòmicament inactiu. Aquesta és una realitat ben coneguda de tota persona que viu als Països Catalans: un bon nombre de gent sense gaires problemes econòmics ve a fruir, en jubilar-se, dels atractius evidents d'aquests països.

Encara que podrien plantejar algunes dificultats - per exemple quant a demanda sanitària - ni el govern no els considera un problema, ni ells no en tenen cap d'important. Fins i tot una part d'aquesta gent aviat podrà votar a les eleccions municipals (la que prové d'Holanda i Dinamarca en primera instància, i la de Noruega, Suècia i els 26 comtats del sud d'Irlanda després).

Qui sí que té problemes, i molts, és la gent en situació "irregular", majoritàriament provinent del mal anomenat "tercer món". I es troben en aquesta situació fonamentalment per culpa del govern. Però a aquesta gent, el document no li ofereix la possibilitat de "regularitar-se", l'única mesura que podria amillorar la seva situació ràpidament i substancialment. La minsa oferta del govern a la gent que ja s'està aquí es redueix pràcticament a articular "quan sigui possible mesures que propiciïn la legalització de determinats col.lectius d'immigrants en situació il.legal que puguin justificar la seva inserció en la comunitat nacional." Beu-te aquest ou, que l'altre es cou!

Criminalització

Com sempre, el govern juga arterosament amb el llenguatge per amagar-nos la realitat o crear-ne la imatge que més li convé. El fet és que el govern és l'únic responsable d'una llei injusta, i la interpretació encara més injusta que en fa la seva administració, les quals, plegades, impedeixen que la major part de la gent pobra que ve aquí a buscar una sortida a la misèria pugui obtenir el paperet que els proclami "legals". Però això dóna peu als malabaristes lingüístics del govern per parlar de gent "il.legal".

Així, doncs, al llarg del document, ens topem amb paraules i frases com ara "les immigracions irregulars", "xifres d'il.legals", "els fluxos d'immigrants clandestins", "la bossa de marginació constituïda pels estrangers il.legals". El seu únic "crim" és el de no posseir l'esmentat paperet, però ens volen fer veure que són uns autèntics criminals i, per tant, uns indesitjables i un perill per a la societat. I d'aquí a parlar de "focus de delinqüència" i dir que "és necessari renfortir l'actuació policial" (de la qual ja déu n'hi do!) el pas és molt petit.

Innocent o estranger?

I hi ha més. El govern es queixa de "certes dificultats per executar les ordres d'expulsió dictades" a causa dels recursos legals o, en paraules del mateix govern "els subterfugis emprats per l'interessat". I es plany també d'una "certa reticència per part dels jutges ... a decretar l'expulsió com a mesura substitutòria de la pena en els supòsits de delictes menys greus."

Atenció a la paraula "supòsit". Aquí no és pas una qüestió de delictes provats, com ho deixa molt clar el raonament governamental. Aquest planteja un dilema: "si l'estranger detingut és deixat en llibertat provisional això afecta molt negativament la seguretat ciutadana i si se li decreta la presó preventiva augmenta la ja important saturació de la població penitenciària". Solució? Bandejar qualsevol escrúpol democràtic, com ara la presumpció d'innocència, i ... expulsió directe.

Però, fins i tot en el cas d'una sentència "ferme", l'expulsió no podria ésser sinó una pena addicional. Quan es tracta de la gent estrangera, qui la fa, la paga dos cops. De tota manera, el govern ens ha fet el servei d'alertar-nos sobre la probable incorporació d'aquestes novetats a la reforma del Codi Penal i al Projecte de Llei de Protecció Ciutadana.

Tot i el miserabilíssim número d'exiliats i asilats a l'Estat Espanyol - només 4.592 segons el document - el govern adopta la mateixa línia de presentar-se com a una víctima de bona fe que s'ha de defensar contra gent realment malèvola. Al govern li preocupa molt més que la demanda d'asil o de refugi pugui ésser "una via fraudulenta d'entrada en Espanya" que no pas la protecció de persones que corren perill per motius polítics (llevat dels casos d'ex-dictadors).

Per remeiar aquest problema, reformaran el reglament de la Llei d'Asil i Refugi per tal de promoure la "instrucció prioritària de les sol.licituds abusives o palesament infundades". O sigui, rebutjar les sol.licituds de segons quines persones sense ni tan sols mirar-les, expulsar-les per la via ràpida i, de pas, avisar els altres estats de la CEE perquè no hi puguin entrar tampoc.

Mà d'obra a mida

El govern contempla l'existència de "sectors productius en els quals la mà d'obra estrangera sigui necessària", encara que no n'explica els criteris: aquesta mà d'obra, com els mocadors de paper, és barata, no se n'ha ocupar gaire, i es pot llençar un cop que deixa de servir.

El paper de l'administració es concep, doncs, com el de "dirigir, orientar i contingentar els fluxos migratoris, bo i programant anticipadament el seu volum i els seus variables essencials, com ara la procedència, temporalitat, perfil professional, possibilitat d'integració, etc., tot allò en col.laboració amb els països d'origen." Traduït a un llenguatge més planer, el govern espanyol veu el món com un gran magatzem de mà d'obra amb tots els models possibles i es prepara a convertir-se en l'intermediari que servirà les comandes precises de l'empresariat de l'Estat espanyol tot negociant-les amb els gestors del magatzem, els diferents governs.

A tal efecte, es crearà un Servei d'Immigració que determinarà "el contingent anual així com la seva distribució geogràfica i sectorial" i ho farà "en diàleg amb els interlocutors socials". Pel que fa als sindicats, haurem de vigilar que no caiguin al parany.

Racisme

El document parla igualment de la promoció del desenvolupament econòmic i social dels principals països d'origen dels immigrants cap a l'Estat espanyol. Hi tenim res a objectar? Normalment la gent s'estima més de quedar-se a la seva terra que d'haver de cercar fortuna lluny de casa. Vejam, però, com s'enfoca aquest tema en el cas del Magreb.

"Espanya té en particular un interès vital (en) l'existència de règims estables i amics" (tant és que siguin democràtics o populars com s'ha vist amb la visita de Felipe González a Hassan II tot just després de la repressió de la vaga general al Marroc de desembre passat) "d'economies ... obertes a les nostres inversions i exportacions" (a benefici de qui?) "i de poblacions en procés de modernització social" (segons els criteris de qui?) "i de transició cap a les pautes demogràfiques que això comporta" (que no hi hagi tanta gent d'aquesta).

La tergiversació segueix fins el final del document, fent passar les víctimes per culpables. "No hem d'acollir més que aquells que podem integrar, impedint amb el desenvolupament d'una política coherent el surgiment de corrents racistes i xenòfobes al nostre país."

Caldria també interpretar la paraula integració a la llum de les diverses referències a la immigració com a una amenaça per a "la nostra cohesió social".

Quan s'escriuen aquestes ratlles la guerra ja ha esclatat al Golf. El govern espanyol encara no ha declarat la guerra ... si no és contra els i les immigrants. I això en dos sentits.

Primer, ja ha començat a controlar i a detenir gent àrab només pel fet de ser-ho, acompanyant les seves actuacions amb una propaganda que també cal qualificar de racista. I en segon lloc, el govern central, com al bon mentider que és, deixa anar, entre les distorsions de fets i llenguatge que omplen el document, una veritat important: que pel que fa a la població immigrant actual i la que podria intentar venir en el futur, tot això representa una veritable declaració d'intencions bèl.li-ques.

Oriol

Manifestació contra el racisme de principis de novembre

Fa vint anys..

La creació de la Lliga

Fa vint anys, el març del 1971, unes quantes persones arreu de l'estat iniciaven el repte de donar vida a una nova força política d'esquerra, una nova força comunista. Es tractava -i es tracta encara- d'una tasca difícil i complexa. No volem fer aquí cap història d'aquests vint anys, ni cap mena de triomfalisme. Simplement volem explicar algunes coses poc conegudes que, segurament, poden facilitar la comprensió de la pròpia realitat de la Lliga avui.

Les persones que iniciaren la construcció de la Lliga no eren massa nombroses. Es tractava d'algunes dotzenes de joves implantats essencialment a Catalunya, el País Valencià, Madrid i Euskadi. Eren joves, però no pas sense experiència política. De fet, la decisió d'iniciar el procés de construcció d'una nova força política, va ser el fruit d'una reflexió profunda i llarga.

En els inicis...

La majoria de persones que participaren en la creació de la Lliga provenien del FOC (Front Obrer de Catalunya) i de la resta d'organitzacions federades (FLP, -Frente de Liberación Popular- i ESBA -Euskadiko Socializten Batasuna-. El FOC era una organització relativament àmplia, en la qual convivien diversos sectors polítics, amb una ideologia d'esquerra, fortament influenciada per les lluites d'alliberament nacional a l'Amèrica Llatina (Cuba!), o al nord d'Àfrica (Algèria), però amb una escasa homogeneïtat sobre les tasques polítiques a desenvolupar. L'impacte del maig del 68 en tots els seus aspectes (invasió de Txecoslovàquia, ofensiva del Tet al Vietnam, vaga general a França, revolta estudiantil a Mèxic, etc.), i l'onada de radicalització política que es vivia en la nostra pròpia societat, va deixar el FOC sense capacitat de resposta política. La promulgació d'un estat d'excepció a final del 1969 per un franquisme espantat davant de l'abast de la solidaritat amb el judici de Burgos contra militants d'ETA, va ser el detonant de l'esclatament d'aquesta organització. Sectors diferents van fer opcions diferenciades. Un sector va iniciar el camí que els menaria a la construcció del PSC, altres van constituir diverses organitzacions com l'OIC (Organització d'Esquerra Comunista, fusionada amb el MCC al 1978) o "Qué Hacer". L'essencial de la direcció dels sectors estudiantils i de joventut obrera, van iniciar un treball de contactes arreu de l'estat i de reflexió sobre l'estratègia revolucionària.

De "Comunismo" a la LCR

Aquest treball que assajava de retrobar les fonts revolucionàries del marxisme basant-se en l'estudi i el debat sense fronteres, deixant en un segon terme la intervenció política, mostrava les nostres pròpies carències i la voluntat de fer una profunda reflexió crítica del treball realitzat en el passat més immediat. Però érem gent revolucionària i dedicar-nos esencialment a l'estudi i la discussió, no era el nostre objectiu. Ben aviat les necessitats de l'intervenció trucaren ben fort a les nostres portes. Així va constituir-se el grup "Comunismo" que aplegava el nucli que havia trencat amb el FOC, i un seguit d'organismes per intervenir en diversos sectors. Així va aparèixer "La Termita Roja" primer i "Proletario" tot seguit per treballar en el moviment obrer, "Barricada" per fer-ho en l'ensenyament secundari, i "Universidad Roja" per la universitat. Cada nom, que corresponia a una publicació específica organitzava al seu voltant un seguit de cercles de treball i discussió.

Apropiació policial de material de propaganda de la LCR, al gener de 1974

Com pot veure's, tots els noms i l'essencial del nostre treball es feia en castellà. La nostra comprensió del fet nacional era força limitada i no passava de la simple defensa d'un dret abstracte a l'autodeterminació nacional. Tot el treball pràctic restava presoner d'unes concepcions esquerranistes, que, tot i ser un producte de la pròpia radicalització, ens dificultava el coneixement de la realitat a transformar.

Cinquè congrés de la LCR, 1978

En aquest marc, varem arribar a la conclusió que crear un "marxisme nou" amb les nostres úniques forces i amb la nostra limitada experiència, era una tasca sense futur. El marxisme no era un seguit de llibres o de manuals, sinó la reflexió sobre la realitat i les experiències històriques del combat del moviment obrer arreu del món. Per això vam iniciar les discussions amb el conjunt de corrents internacionals, en la mesura que eren l'expressió de lluites i reflexions de sectors del moviment revolucionari mundial. Així varem conèixer les idees de la IV Internacional, discutint les experiències de la seva secció francesa, que ens aportava un seguit d'elements vàlids per fer allò que volíem fer: construir un partit revolucionari.

D'aquesta forma iniciàrem la relació orgànica amb la Internacional i ens constituírem, sense ambigüitats, com una organització política destinada no únicament a la reflexió, sinó fonamentalment a l'acció. D'aquí l'aparició de "COMBATE" com a eina pel treball polític i la constitució de la LCR.

Els primers anys

Alguna de la gent de més anys, recordarà encara una de les nostres primeres "proeses": la manifestació del carrer Tuset. Aquesta acció, realitzada pocs mesos abans de la constitució formal de la LCR, marcava una mica el nostre tarannà inicial. Com una manera de manifestar el nostre rebuig als judicis de Burgos i alhora la nostra delimitació enfront del reformisme, vàrem decidir d'organitzar una "mani llampec" al carrer que llavors simbolitzava la "gauche divine", els "yuppies" de l'època. La cosa va ser sonada. Uns centenars de persones embogides vam literalment arrassar Tuset, on, a més dels còctels molotov, no va quedar ni un vidre ni un cotxe sencer. Evidentment, tot i la desproporció de la cosa, aquest acte simbolitzava el trencament amb la passivitat i la voluntat de trobar formes d'acció revolucionària. Evidentment hem comès molts errors, i la nostra posició de primera hora contrària a l'impuls de CCOO o d'altres organismes, o les batalles inútils sobre consignes o reivindicacions com l'amnistia, en són una mostra. Però de sempre hem volgut estar amb la gent que lluita, hem propiciat batalles polítiques o sindicals que permetessin fer avançar el moviment i, per damunt de qualsevol altra cosa, hem mantingut amb tota claredat la voluntat de transformació radical de la societat, la defensa insubornable d'explotats i oprimits i l'internacionalisme.

Però no tot són flors i violes. Hem patit de sectarisme en les nostres relacions amb les altres organitzacions revolucionàries i, de vegades, també amb el moviment. Hi ha hagut èpoques de dogmatisme en la defensa de les nostres posicions, que, tot i ser malalties compartides als anys 70 per més gent, no deixen de ser problemes greus. Així, per exemple, un debat iniciat a la Internacional sobre la tàctica dels revolucionaris a l'Amèrica Llatina, al voltant del paper de la guerrilla, va ser magnificada, treta del seu context i ampliada fins a provocar un trencament, quasi al 50%, del jove partit. D'aquesta forma van constituir-se l'any 1973 dues organitzacions separades, la LC i la LCR, competint amb unes premises i una pràctica similar, en batalles idèntiques, dins dels mateixos sectors de l'avantguarda dels moviments. Aquest fet, que va tenir greus conseqüències, va perdurar uns cinc anys, fins la reunificació de 1979.

Si coses com aquestes formen part del nostre passiu, a l'actiu existeixen fets de la importància de la unificació entre la LCR i ETA-VI, la qual cosa ens va permetre, entre moltes altres aportacions positives, un millor coneixement i una millor apropament a la realitat social. També cal recordar amb orgull el nostre comportament durant els primers anys de la transició, quan bona part de l'extrema esquerra del moment vacil.lava a l'abordar les relacions amb les diverses instàncies de pacte que apareixien.

Un partit fresc

Vint anys no és massa temps. Ara tot just entrem en la nostra joventut. Al llarg d'aquests anys, sobretot i per damunt de qualsevol altra cosa, hem après molt. Hem après, en primer lloc, dels nostres propis errors, hem après a reconèixer millor la realitat, encara que no ens agradi gens ni mica, fugint de tota mena de messianismes. Hem après la mateixa voluntat d'aprendre i, d'aquesta manera enfoquem les nostres adquisicions programàtiques; com una eina de reflexió, útil per contrastar-la amb la realitats i per orientar-se davant situacions noves. D'aquesta manera també hem considerat la nostra vinculació amb la Internacional; com un instrument per assolir apropar-nos millor a la realitat. Hem après, i ho hem de fer encara millor, a recollir el millor de cada persona, apreciant en tot el que val el que cadascuna d'elles ens aporta o ens ha aportat, encara que en molts, en massa casos, ara no estiguin amb nosaltres. Avui les coses no són fàcils, però sense el partit que avui tenim, sense aquests vint anys de brega de molta gent, resultaria difícil d'entendre molt del que passa. Resulta evident que no es només un mèrit propi, però serien difícils d'explicar la campanya conta l'OTAN, la vaga general del 14-D, la pervivència de moviments socials diversos; també, la resposta contra la guerra del Golf, sense la Lliga i sense d'altres organitzacions revolucionàries. També seria difícil d'entendre-n's a nosaltres mateixos, a la Lliga, sense tot l'esforç i tot el treball militant, de dins i de fora, que conté. Avui, quan noves perspectives i nous reptes s'obren davant nostre, la nostre experiència, els nostres vint anys d'història constitueixen ja un patrimoni obert a tota la gent que lluita.

Joan Font

La guerra continua

Cròniques de la barbàrie

Ja fa molts dies que la guerra ha esclatat, que les bombes i els míssils resten senyors dels cels de l'Orient Mitjà, que els soldats disparen i els canons tronen. Malgrat tots els mitjans disponibles, no sabem massa del que realment passa. Tot esdevé propaganda. Nosaltres tampoc tenim accés directe al coneixement de la situació. Tanmateix potser convé oferir alguns elements que permetin un millor apropament a la realitat, que ens faci més fàcil trencar els murs de la desinformació.

Resulta clar que una de les primeres víctimes de la guerra és la llibertat. Quan els militars, quan els exèrcits augmenten el seu poder i es situen més en el centre de les coses, la llibertat pateix. Amb l'excusa de la protecció dels secrets, la censura apareix a la llum pública. I la censura no afecta únicament les cròniques des del front, sinó el conjunt d'activitats. Serveixi com exemple la mítica BBC britànica que ha prohibit l'emissió de cançons de John Lennon, com "Imagine" o "Dóna una oportunitat a la Pau". I aquesta podria ser només una anècdota, si la censura, l'atac a la llibertat d'opinió i d'informació, no afectés també l'intercanvi de coneixements entre els diversos pobles, cosa que limita, d'una o altra forma, les mobilitzacions contra la guerra, contra la intervenció imperialista al Golf.

Una guerra contra els pobles àrabs

Quan no hi ha informació o aquesta es manipula, apareix la mentida. I són mentides les declaracions dels governs sobre els objectius d'aquesta guerra. Si els EUA han enviat els seus soldats al Golf, si se'ls han sumat tropes britàniques i franceses, si la majoria de l'Occident participa en el desplegament militar, si les monarquies de l'Aràbia Saudí i dels Emirats fantasmes, o les de règims com el marroquí, l'egipci, el siri o la Turquia hereva de la dictadura hi tenen una participació destacada, no respon a cap mena de voluntat alliberadora de Kuwait. Es tracta de colpejar els pobles àrabs. I l'annexió de Kuwait per la força a un Irak dirigit per un dictador com en Sadam Husein, no ha estat altra cosa que l'excusa ben trobada per aquesta intervenció imperialista que ha sabut trobar els seus aliats. Els qui pateixen avui la barbàrie de la guerra, les dotzenes de milers de tones de bombes sobre la seva carn, els que corren el risc real d'esdevenir víctimes de genocidi, són la gent que habita el territori de l'Irak i no els seus dictadors. Demà és molt possible que els toqui als palestins. Han estat els EUA i els seus aliats els desencadenants de la guerra, els que han premut el disparador pel primer tret, pel primer míssil, per la primera bomba. La guerra del Golf ha començat efectivament la matinada del 17 de gener del 1991 i no, com volen fer-nos creure, el 2 d'agost, quan Sadam Husein va envair Kuwait. I, repetim-ho una vegada més. Aquesta no es una guerra per defensar el poble de Kuwait contra l'invasió iraquiana. És tracta d'una guerra que cerca assegurar el control imperialista del petroli, que vol el sotmetiment dels pobles àrabs al botxí Bush, com a primer pas d'un nou ordre mundial en el que el cap i senyor volen fer-lo residir, per sempre, a la Casa Blanca. Un ordre mundial basat en la injustícia, l'opressió i la guerra.

Les víctimes

No coneixem les xifres de morts, de víctimes de la més avançada tecnologia militar mai coneguda. Els balanços facilitats per govern iraquià o per les forces sota comandament ianqui, no tenen cap mena de credibilitat. En qualsevol cas sabem que en són moltes, que són milers les persones sepultades sota unes bombes i uns míssils l'única tasca de les quals és la sembra de la mort i la destrucció allà on cauen. És també una mentida tota la parafernàlia sobre la prestesa "selecció dels objectius" i "la intel.ligència de les bombes". Com en totes les guerres, com sempre, són els pobles, és la població civil la primera en sofrirne les conseqüències. I malgrat que uns i altres ens amaguin les imatges de la mort, sabem identificar-la pels sorolls de les sirenes, pel xiulets dels míssils i de les bombes caient, pel so sec i tenebrós de les explosions.

En són víctimes també els milers de persones que es desplacen per les fronteres, abandonant forçosament la seva terra, la seva casa, la seva feina, per refugiar-se allà on puguin; com d'altra banda ho són els joves que, contra la seva voluntat, són obligats pels seus governs a participar en la barbàrie. I volem ser solidaris amb totes elles, volem impedir tota aquesta sang, tot aquest genocidi. Per això volem aturar la guerra, per això ens mobilitzem arreu un dia i un altre dia. Assolir aquest objectiu vol dir paralitzar la intervenció imperialista, forçar la retirada dels EUA i la dels seus aliats del Golf. Encara que sigui difícil, aquesta és l'única manera. L'ONU resta, com sempre, un simple instrument dels amos del món. Quan els interessa, es converteix en una màquina de fer resolucions, que es compleixen o no segons sigui la seva voluntat. Quan no, esdevé, com ara mateix, paralitzada, inútil.

No és Vietnam

A cada discurs, a cada intervenció pública, el president Bush afirma que aquesta guerra no serà un nou Vietnam. Segons Bush, els seus soldats no combatran mai més amb una mà lligada a l'esquena. Però, tot i així, les manifestacions contra la guerra creixen en els mateixos USA dia a dia.

I, és cert. Això no és el Vietnam. Ni Sadam Husein te res a veure amb Ho Chi Minh, ni el Baas iraquià amb el Front d'Alliberament Nacional de l'antic Vietnam del Sud. Però el poble iraquià té el mateix dret que el vietnamita de defensar-se de l'agressió. En aquest sentit resulta difícil de ser neutrals. Malgrat tots els problemes que poden haver-hi en la caracterització nacional de Kuwait, ningú pot donar suport a l'acció del govern d'Irak d'annexionar-se'l per la força. Tampoc pot estarse d'acord amb la extraordinària acumulació de material bèl.lic a l'Irak o a qualsevol dels altres paisos de la zona, en una escalada sense límits, alentada pels industrialitzats fabricants d'armes. En cap cas pot justificar-se l'eventual recurs a la utilització d'armes químiques, biològiques o nuclears. Però totes aquestes consideracions no poden fer-nos arribar a situar en condicions d'igualtat les dues parts enfrontades. Sense cap mena de dubte no podem ser indiferents als resultats d'aquesta guerra. Si els EUA aconsegueixen els seus objectius, les tenebres del "nou ordre" defensat pel govern USA afectaran, no únicament els pobles àrabs, sinó que els seus efectes seran ressentits arreu del món. Molt més encara si la seva fos una victòria ràpida i sense resistència. Tampoc pot pensarse que una victòria de Sadam constituís cap mena de triomf pels pobles àrabs ni, més concretament pel poble palestí. Però en qualsevol cas, aconseguir la fi de la intervenció militar imperialista al Golf faria possibles unes millors condicions per la seva lluita.

En definitiva, no és el Vietnam, però els tristament famosos bombarders B-52 hi són presents i l'amplitud dels bombardejos que la població iraquí és forçada a suportar, supera el càstig que el poble del Vietnam va patir. Aturar la guerra, lluitar per la pau, significa aconseguir la retirada de les tropes i mitjans militars desplegats pels EUA i els seus aliats. Aconseguit això, la qüestió de l'annexió forçada de Kuwait podria ser resolta en el propi marc àrab.

Algunes tristes paradoxes

Ara però, la intervenció militar nord-americana ha tingut com a primer efecte una magnificació de la figura de Sadam Husein als ulls del seu propi poble i del conjunt de pobles àrabs. Sadam constitueix, per un ampli sector del poble palestí, una oportunitat per millorar la seva situació i per aconseguir finalment l'alliberament del seu propi país. Sadam Husein, un dels botxins del seu propi poble, un antic aliat dels USA i de tot l'Occident contra l'Iran, un dels massacradors del poble kurd, amb el silenci còmplice de tots els que avui el volen combatre, apareix avui, als ulls de sectors importants dels pobles àrabs, com un alliberador. I, sigui quin sigui el resultat de la guerra al Golf, aquesta no és una bona cosa pel futur de la seva lluita contra l'imperialisme.

La mateixa Intifada, la rebel.lió del poble palestí contra l'ocupació sionista de la seva terra, resta paralitzada per la guerra al Golf. La brutalitat de la repressió desencadenada pel govern de Shamir resta justificada als ulls d'un sector de l'opinió pública, pels atacs amb míssils iraquians que pateixen ciutats con Haifa o Tel Aviv. L'estat d'Israel aconsegueix recuperar un cert protagonisme internacional, al mateix temps que es rearma fins l'infinit, davant la passivitat de governs com els de Síria o Egipte, destinataris futurs d'una intervenció militar. El Líban resta sota control conjunt de Siria i Israel, mentre que les diverses milícies són desarmades amb tota violència.
Quan un col.lectiu ampli es mobilitza, quan un sector social, quan un poble entra en lluita, difícilment ho fa amb plena claredat d'idees i d'objectius. Les desigualtats de nivells de consciència, la pressió d'interessos immediats no necessàriament idèntics ni plenament coincidents, es manifesten d'una o altra forma en la mateixa lluita. I si això es veritat en una vaga d'empresa o una mobilització de barri, es fa molt més evident encara en el moment d'una guerra o d'un aixecament. Per aquesta raó, la brutalitat d'en Sadam o el seu passat de col.laboració amb l'imperialisme, com el d'altres dirigents àrabs, sembla ser oblidat pels seus pobles. Per això també moltes de les seves iniciatives militars, incompatibles en principi amb els interessos dels pobles que diu defensar, són acceptades i àdhuc vistes com a èxits. Aquesta ha estat la regla dissortada en el passat (cal només recordar la "nostra" guerra civil o la II Guerra Mundial) i aquesta és també la realitat en aquesta guerra. I, a manca d'una direcció política alternativa, d'una força revolucionària significativa, acaba tenint efectes negatius sobre els curs de la pròpia guerra o de la mobilització popular. Tot i així, aquests aspectes negatius, no poden fernos oblidar les nostres responsabilitats en la solidaritat amb les persones que lluiten i que pateixen, encara que no compartim al 100% ni els seus objectius concrets ni els seus mètodes.

Les indústries de guerra poden estar contentes. En el conjunt de l'Orient Mitjà, disposen d'un mercat inacabable. La mort apareix com el futur de molta gent.

Sectors de l'opinió pública occidental, fins i tot molta de la gent que participa en les mobilitzacions del moviment per la pau, voldria una guerra curta. Els sembla que això reduiria el nombre de víctimes. I no és cert. En les actuals condicions, una guerra curta significaria una victòria ràpida dels EUA a Irak, cosa que no faria sinó donar alè a noves intervencions militars a la zona i més enllà. L'única manera com una guerra curta significaria una reducció de les víctimes, seria aconseguint la retirada immediata de les tropes i la fi de la intervenció militar.

L'Estat Espanyol en guerra

No són només els EUA o la Gran Bretanya. També l'estat espanyol participa a la guerra, encara que sigui d'una manera vergonyant.

Correspon al govern socialista el trist honor de la participació a la guerra, d'haver organitzat per primera vegada després de la feixista "División Azul" adreçada a combatre contra l'URSS, un enviament de tropes per afavorir la intervenció militar imperialista. Que aquesta participació sigui, encara, força limitada; que sigui en tasques de suport a la reraguarda, que es disfressi d'acatament a mesures decidides per l'ONU, no modifica la realitat del seu embarcament en la guerra. D'altra banda, si encara avui la seva participació és reduïda, aquest és un mèrit de la multiplicació de les mobilitzacions per la pau, i no pas un producte de la voluntat de Felipe i Serra. Els militars espanyols fan els seus propis plans, tot esperant l'oportunitat de participar més directament en la guerra; el propi Juan Carlos manté entrevistes amb els alts comandaments dels tres exèrcits, per informar-se dels plans d'atac existents. Si, finalment, Turquia, membre de l'OTAN, participa directament en el conflicte, caldrà un major nivell de mobilització per impedir l'enviament de més tropes i mitjans militars al Golf. La lluita per aconseguir el retorn dels vaixells espanyols, en defensa de l'insubmissió i la deserció, continua essent el nostre terreny, la millor forma d'aconseguir avançar en el camí de la pau i de mostrar la nostra solidaritat amb els pobles àrabs i amb les víctimes de la guerra. Per una vegada i front a la desesperació de la dreta i del govern, coincidim amb una presa de posició dels bisbes i del propi Papa, que han declarat que aquesta es una guerra injusta. Encara que, segurament, el seu objectiu sigui el de restar disponibles com una possible carta de negociació si això cal, el cert és que l'impacte de declaracions d'aquesta mena afavoreixen l'impuls de la lluita pacifista.

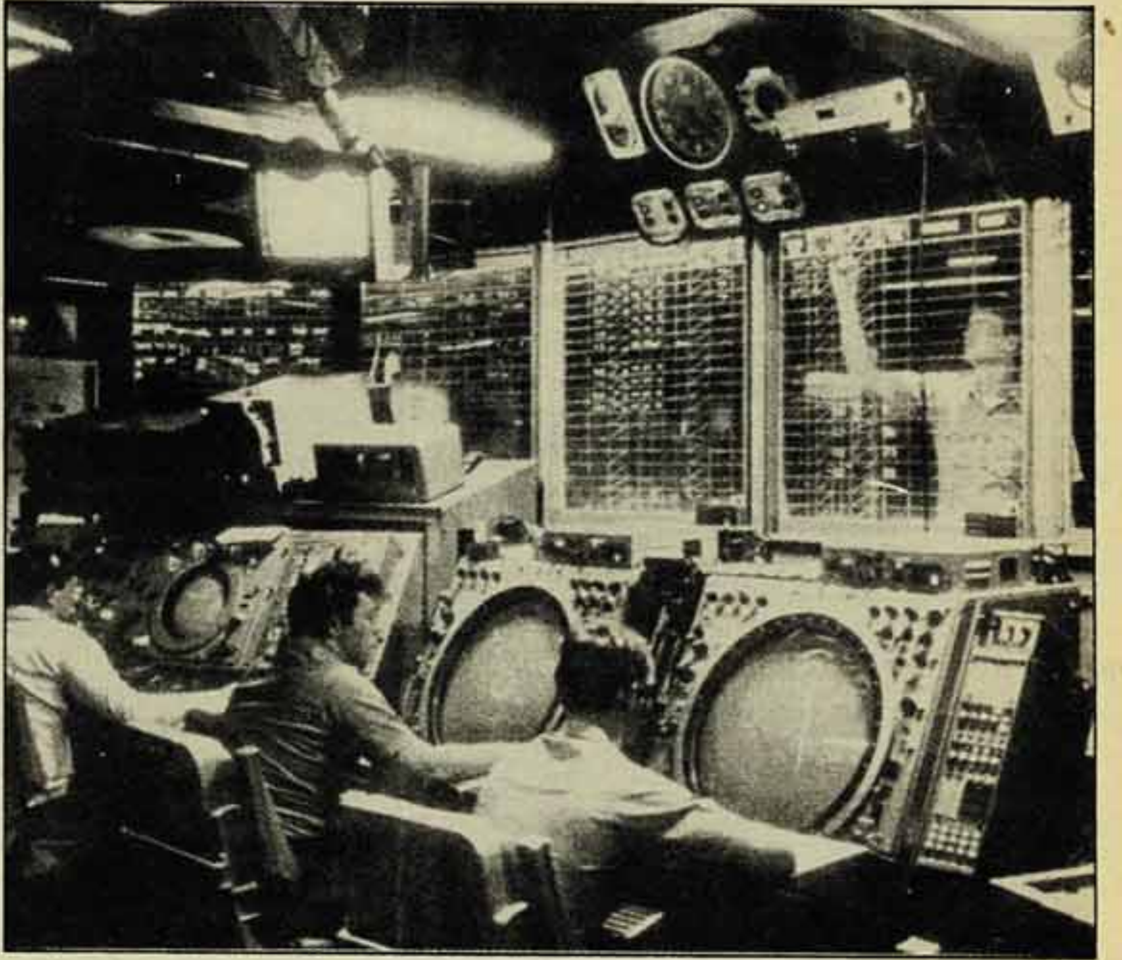
I la Generalitat?

Malgrat la relació directe amb la jerarquia eclesiàstica que CiU manté a través d'Unió Democràtica, Pujol i Roca, més enllà de les seves baralles, apareixen com uns dels principals defensors de la intervenció militar. Com ja va succeir amb el rebuig de l'OTAN, la posició del govern de la Generalitat resulta directament confrontada a la voluntat popular.

Per això, Convergència i els socialistes s'han negat a reunir el Parlament per discutir sobre la guerra. Tot i tenir assegurada la majoria no han volgut ni tan sols dignar-se a explicar en el Parlament les seves posicions. Es tracta no només d'una decisió antidemocràtica, sinó d'un atemptat contra la sobirania del poble de Catalunya. Amb aquesta mena de decisions, s'accepta la subordinació de la Generalitat als poders de l'estat i ells es converteixen en còmplices de la guerra.

Tot i això, les iniciatives pacifistes es multipliquen arreu de Catalunya, amb la participació de sectors socials diversos, donant suport, malgrat les posicions dels seus dirigents, a accions de mobilització i a la solidaritat amb els insubmissos i desertors. Caldrà doncs aprofundir aquest camí.

Joan Font

Contra la Guerra

Aquests dies, des d'uns llocs a altres han aparegut diversos comunicats i manifestos contra la guerra. Com una petita mostra publiquem un Manifest adoptat pel conjunt del personal d'una escola pública de l'Hospitalet.

Els treballadors d'aquesta escola (mestres, personal de cuina i menjador, consergeria i d'altres).

MANIFESTEM el NOSTRE REBUIG TOTAL i el NOSTRE CONDOL PROFUND per la guerra que ha començat aquesta matinada i LAMENTEM molt, que els nostres alumnes i fills hagin de patir aquesta experiència.

Com a persones que treballem amb uns nens i nenes futurs adults, habitants d'aquest planeta, creiem que qualsevol agressió a la vida, pròpia o d'altri no té CAP JUSTIFICACIO i qualsevol agressió al medi en que vivim, tampoc la té.
Ens esfereïm de que els poders del món, estiguin en mans de ments tan poc humanes i que utilitzin el seu poder per destruir a la humanitat, sense la consideració vàlida, del DRET A VIURE EN PAU.

També ens penedim, que alguns avenços tecnològics que l'home ha aconseguit al llarg de la seva existència històrica, estiguin servint per destruir la vida, en lloc de respectar-la, preservar-la i mantenir-la. Que l'evolució de l'home i la seva experiència històrica, no li hagi servit per entendre, que la guerra no té cap valor positiu, i que tot allò que se'n deriva d'ella -mort, dolor, malaltia, sofriment, tristesa, pobresa, rancúnia, ràbia, odi, angoixa, gana,...- són aspectes destructius, en contra de qualsevol sentit humà i de respecte a la vida.

Per tant VOLEM que com a pares i mares dels nostres alumnes, sapigueu que per NOSALTRES, RES JUSTIFICA LA DESTRUCCIO DE L'HOME PER L'HOME i el seu medi, i que les vies de solució de qualsevol conflicte, les entenem sempre, com a vies que demostrin l'aprenentatge de l'home al llarg de la seva història per prosperar en la pau i el benestar i el respecte a la HUMANITAT que viu i viurà sobre la TERRA.

El personal de l'escola Patufet-Sant Jordi

Els qui enarbolen el combat internacionalista han de respondre en aquests dies a responsabilitats capitals. Els canvis en curs a l'Europa de l'Est, mostren fins a quin punt cal restituir el caràcter democràtic al projecte socialista per donar-li vigor. La crisi de l'estalinisme ha de permetre deixar d'identificar el socialisme amb els règims burocràtics; però, ara mateix, no ho fa, i reforça la posició dels països imperialistes, com mostra la reunificació capitalista d'Alemanya. La desintegració del bloc soviètic deixa un marge de maniobra més ampli a l'imperialisme.

Malgrat la disminució relativa del seu poder econòmic, els USA cerquen de treure profit de la situació actual per a restaurar plenament la seva capacitat d'acció política i militar internacional(...) La crisi del golf àrab-pèrsic els dóna l'ocasió d'afirmar-se novament com els gendarmes del món.

Mai, des de la guerra del Vietnam, les potències imperialistes havien reunit uns mitjans militars com aquests en un teatre d'operacions. Mai, des de la guerra de Corea ho havien pogut fer a l'abric de l'ONU com ho fan ara. Mai no havien pogut fer-ho amb l'aval explícit de l'URSS i de Xina.

Quan els governs occidentals imposen l'austeritat als treballadors, quan es multipliquen les revoltes al tercer món, existeix el perill de que els moviments obrers i populars es desmoralitzin, posant-se a la defensiva i que els combats revolucionaris restin aïllats. Hi ha el gran perill de veure cada vegada més lluites socials i polítiques desorientades i desviades que, sense solució, degenerin en enfrontaments entre ètnies, comunitats i religions.

Per enfrontar això, és urgent iniciar noves accions solidàries internacionalistes.

El deure de la solidaritat

Res és més dramàtic com veure a un poble del tercer món que s'alça valerós pel seu alliberament nacional i social, aïllat enfront de la intervenció imperialista; veure a una jove revolució victoriosa esgotar-se pel bloqueig diplomàtic i econòmic de les potències occidentals, sagnants perquè l'ajuda del moviment obrer internacional arriba en compta gotes; veure grans vagues obreres ofegades perquè la burgesia ha pogut trobar a l'estranger el que els treballadors del seu país els neguen, ja que el moviment sindical mostra una incapacitat d'unificar la seva acció internacional.

L'internacionalisme és un deure de solidaritat vers totes i tots els explotats i oprimits, vers totes i tots els que lluiten. És necessari pel seu combat. Han de poder comptar amb ell, abans i desprès de la victòria, doncs la pressió exercida per l'imperialisme no cedeix, com ha mostrat novament la política de Washington contra el Vietnam i la Nicaragua revolucionàries.

Contra els prejudicis més retrògads

Pels que actuen per una transformació radical de les nostres societats, l'internacionalisme no es només una exigència pràctica. És un valor essencial, és l'antítesi de la xenofòbia, del racisme i del xovinisme, de l'odi a l'altri; és un component essencial de tota cultura humanista i socialista. Expressa un compromís ètic i polític.

D'aquesta manera, l'internacionalisme comença dins de cada país en la lluita contra els prejudicis més retrògrades, prenent la defensa intransigent dels i les treballadores immigrades, així com la de les comunitats oprimides i dels seus drets polítics, culturals i lingüístics. Comença també lluitant pel dret de les nacionalitats a disposar de sí mateixes.

La influència de la realitat mundial

L'internacionalisme respon a la influència de la realitat mundial.

Per damunt de països i continents, el món actual és caracteritza per una creixent interdependència de les economies, dels equilibris ecològics, de les relacions militars, de l'amenaça nuclear. Els canvis brutals que crònicament es donen en el mercat mundial tenen efectes socials cada vegada més devastadors. Noves formes de dependència tecnològica i financera afecten al tercer món(...) La burgesia dels països imperialistes no es va equivocar. Multiplica les consultes i les institucions que li permeten actuar concertadament per combatre les lluites revolucionàries i per mantenir sota el seu domini als països dependents. La "cimera dels set països rics" es comporta com un veritable directori mundial. El Fons Monetari Internacional utilitza el xantatge del deute per dictar mesures econòmiques als governs del tercer món que condemnen a la carestia i a la gana a poblacions senceres. (...) De fet, estem davant d'una situació paradoxal. Fa més d'un segle, el moviment obrer i socialista encarnava la idea nova de l'internacionalisme. Ara es mostra incapaç de coordinar de forma eficaç les lluites socials pels drets elementals de les i els treballadors. Mentrestant, les burgesies, malgrat la força de les contradiccions que oposen als seus diversos components nacionals, s'organitzen cada vegada més a nivell internacional.

Una política alternativa

Després d'un període inicial de creixement, la crisi colpeja durament als països l'economia dels quals ha estat centralitzada burocràticament, des de Xina a l'URSS. La perspectiva socialista ha perdut en gran mesura la seva credibilitat. És l'esperança mateixa de la societat més justa i humana el que s'està posant en dubte. Els ideòlegs de l'ordre establert aprofiten per Ilustrar els vells afanys de la burgesia. El mercat triomfa en el terreny de les idees, justament quan el dret al treball i a la salut per a totes i tots es posa en tela de judici en els països imperialistes.

Per restituir credibilitat al socialisme és necessari trencar la falsa alternativa entre economia capitalista de mercat i planificació burocràtica. Cal realitzar una altra forma de desenvolupament que garanteixi efectivament al poble treballador el control de les prioritats socioeconòmiques, el mòbil de les quals sigui la satisfacció de les necessitats humanes.

Aquesta tercera via, veritablement socialista i democràtica, implica una modificació profunda en les relacions internacionals i no únicament en les polítiques nacionals de creixement.

L'internacionalisme és indispensable per tirar endavant una política alternativa de desenvolupament(...)

Congrés de la Quarta Internacional

Pel renaixement de l'in

D'aquí poques setmanes es celebrarà el XIII Congrés Mundial de en el marc d'una situació internacional força complicada. En aqu de les resolucions més significatives i interessants. En aquest ser sobre l'internacionalisme, aprovat pel Secreta

La responsabilitat dels i les revolucionàries

El combat internacionalista no és fàcil. Topa amb obstacles considerables. La sincronització i la convergència de les lluites no s'imposa d'una manera natural; la situació difereix massa d'un país a l'altre. Cada moviment polític, social i revolucionari té la seva pròpia història, el seu propi àmbit de desenvolupament nacional.

El moviment obrer, en particular, no posseeix en l'actualitat cap forma d'organització que s'oposi a la de les grans multinacionals. La burgesia sap jugar perfectament amb les divisions entre els proletaris i sistemàticament cerca de trencar la seva capacitat de solidaritat internacional. Abusa de la por a l'atur i de la competència entre assalariats. Això pot ser particularment perillós avui, quan la crisi colpeja de forma oberta les poblacions del tercer món, així com també ho fa, encara que de forma més feble, amb els països capitalistes desenvolupats.

El combat internacionalista és tant o més difícil en la mesura que cal fer-ho contra corrent. De fa molt temps, l'internacionalisme revolucionari està en declivi. Fou enterrat pels partits socialdemòcrates, que varen replegar-se als estats nacionals i van recolzar les guerres colonials o mundials empreses per les seves pròpies burgesies. Fou condemnat per la burocratització i estalinització de la III Internacional, per la subordinació dels partits comunistes a la diplomàcia de Moscou, per la divisió del moviment comunista mundial, així com per l'aïllament dramàtic amb el que varen trobar-se masses lluites d'alliberament nacional. La "tràgica solitud" dels vietnamites enfront dels bombardejos americans, que ahir denunciava Ernesto "Che" Guevara en la seva crida a la Tricontinental, aquesta mateixa "tràgica solitud" en

e l'internacionalisme!

rés Mundial de la Quarta Internacional. Aquest Congrés es realitza plicada. En aquestes planes intentarem informar de les discussions i . En aquest sentit, publiquem un resum d'un projecte de resolució ovat pel Secretariat Unificat ara fa cinc mesos.

la que es troben ara els palestins i altres pobles en lluita.

Moscou i Pequí han abandonat fins i tot l'aparença d'una política internacionalista. Han acceptat en el Consell de Seguretat de l'ONU el principi i l'eventualitat d'una intervenció militar imperialista en el golf àrab-pèrsic. La socialdemocràcia participa directament, a través de diversos governs europeus, en l'establiment dels exèrcits occidentals en l'Orient Mitjà. S'ha de reconèixer que les organitzacions obreres i progressistes estan lluny de donar la mateixa atenció a la coordinació de les seves lluites com la que li donen els governs burgesos(...)

Una tradició viva

L'internacionalisme no és, malgrat tot, una quimera. És una possibilitat real. S'ha manifestat amb força durant grans combats d'aquest segle. Després de la Primera Guerra Mundial un extraordinari ascens internacionalista va seguir a la victòria de la Revolució Russa i la fundació de la IIIª Internacional. L'època de les Brigades Internacionals que organitzaven militants de nombroses corrents progressistes i revolucionàries, compromeses en la guerra civil a l'Estat espanyol al costat dels pobles de la península ibèrica en lluita contra el feixisme, per damunt de les orientacions polítiques pròpies dels seus membres, segueix representant un veritable exemple per a tothom. Des de llavors, malgrat l'alentiment, els fracassos i els abandons, més d'una vegada la solidaritat antiimperialista ha aportat una ajuda real a les lluites d'alliberament nacional, com en el cas de les xarxes de recolzament a la revolució algeriana, de la mobilització mundial contra la guerra del Vietnam i, més recentment, del moviment contra l'apartheid en Sudàfrica o del recolzament a les revolucions de l'Amèrica Central. Tot i que dissortadament ha estat insuficient respecte de les apostes i les necessitats, la solidaritat obrera s'ha manifestat més d'una vegada, com en la defensa del moviment polonès en el 1980 o durant la vaga dels miners britànics en el 1984-85. L'amplitud del moviment antimíssils i antiguerra en la primera mitat dels anys 80, testimonia també els recursos internacionalistes amb els que podem comptar.

1968 -any de l'ofensiva del Tet a Vietnam, de les lluites estudiantils a Mèxic i l'Argentina, de la vaga general a França i les grans lluites obreres a Itàlia, de la "Primavera de Praga" a Txecoeslovàquia- va simbolitzar l'esperit internacionalista de la radicalització juvenil dels anys seixanta. Aquesta disponibilitat internacionalista de la joventut representa un potencial preciós. Es manifesta encara avui en el moviment antiracista, d'igual forma que en la solidaritat amb el tercer món, com atesten les brigades de treball a Nicaràgua i les campanyes contra el deute realitzades a molts països.

Aquesta tradició viva i aquest potencial internacionalista s'expressen avui tant en el desenvolupament dels nous moviments socials com en les trobades mundials del moviment de dones, en la dimensió immediatament internacional de les mobilitzacions antinuclears, pacifistes i ecologistes, en la coordinació de la lluita contra el deute a l'Amèrica Llatina, en les iniciatives regionals dels moviments progressistes en l'Àsia i el Pacífic(...)

Malgrat les dificultats, el combat per reanimar l'internacionalisme no és únicament necessari, sinó també realista. Troba les seves arrels en una tradició obrera antiga i viva. Es beneficia de considerables recursos potencials de la joventut, del moviment de les dones i de les lluites contemporànies. La nostra responsabilitat és la de portar-ho a terme.

Organitzar-se

Per aconseguir-ho, és necessari organitzar-se. Sense acció concertada, l'internacionalisme neix mort. Per actuar junts cal involucrar el màxim número de gent. En els sindicats, les relacions internacionals no han de ser patrimoni de les direccions federals i confederals. Cal organitzar trobades entre delegats directes dels treballadors d'una mateixa multinacional o d'una mateixa branca. La solidaritat intersindical, per damunt de les fronteres ha d'esdevenir la regla d'actuació.

Ha de fer-se el mateix en els moviments socials, multiplicant les trobades entre les organitzacions no governamentals i populars, les associacions de camperols i comunitàries, els moviments feministes, estudiantils i juvenils.

Ha de crear-se una xarxa de relacions internacionals a tots els nivells, des dels grups de base fins a les estructures nacionals, des de les associacions fins als partits.

Internacionalisme i Internacional

El que s'aplica als sindicats i les associacions s'aplica també als partits polítics. Aquests necessiten tanmateix una organització internacional per nodrir una consciència i una pràctica veritablement internacionalistes.

Les seccions de la IV Internacional tenen de fa temps la tasca de construir una Internacional d'aquesta mena. No cerquen la uniformitat. Cada organització nacional té la seva orientació política, les seves relacions unitàries, la seva responsabilitat i capacitat de decisió. Cada una cerca d'alimentar-se de la història i de les tradicions de lluita pròpies i del seu poble. Les nostres organitzacions s'han sumat a la IV Internacional per internacionalisme i per que persegueixen els mateixos objectius; totes lluiten per la democràcia socialista. Lluiten per que les lliçons essencials de la història del moviment obrer no es perdin i siguin transmeses a noves generacions, a nous països; per que es trobin organitzacions militants de tots els continents veritablement al mateix nivell i per que les experiències de lluita contemporànies siguin conegudes per tots, per educar-se en un esperit internacionalista i portar als fets aquest element essencial a tota perspectiva revolucionària de conjunt(...) per orientar-se també políticament en la mesura que es necessita un coneixement militant de la realitat mundial per comprendre els esdeveniments.

També per preparar el futur, establint una primera fita, amb mires a la construcció d'una internacional on les seves organitzacions afiliades siguin partits revolucionaris que tinguin una veritable implantació de masses. Sabem que no som aquesta organització. Les nostres seccions són massa febles per això. Malgrat tot esperem que, gràcies a les nostres tradicions polítiques i a la nostra estructura internacional, podrem jugar un paper actiu en la preparació d'aquesta internacional del demà.

De totes les tasques internacionalistes és aquesta, probablement, la més difícil, la que exigirà més temps. Cap corrent revolucionari és avui suficientment fort a nivell mundial per a realitzar-la sol. Pensem, però, que es tracta d'una de les tasques més importants. És per això que voldríem guanyar per a aquesta perspectiva a d'altres organitzacions revolucionàries i a d'altres corrents polítics. Per actuar junts en la construcció d'una internacional revolucionària arrelada en la lluita de masses de tots els continents.

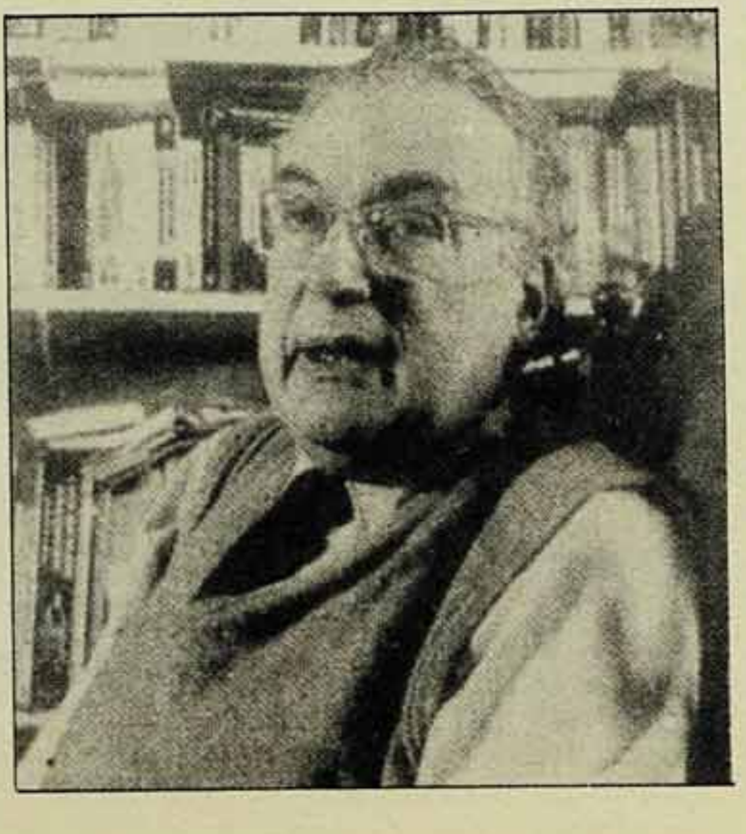
Solidaritat en la unitat

El primer acte internacionalista és la solidaritat activa. En aquest terreny no cal esperar ni un sol instant per actuar junts. Amb aquest esperit la IV Internacional fa a totes les organitzacions revolucionàries i progressistes, a totes i tots els militants una crida a l'acció comuna.

-La solidaritat internacionalista és unitària per naturalesa: Unicament ha de guiar-nos la recerca de l'eficàcia. Aquesta exigeix la unitat. Cal reunir les nostres forces per defensar a totes i tots els que lluiten, sofreixen o son colpejats per la repressió(...)

-La solidaritat ha de perdurar: A les lluites perllongades de les i els explotats del món sencer, ha de correspondre una solidaritat perdurable(...)

-La solidaritat ha d'alliberar-se de les restriccions estatals: la influència dels estats és gran en el món actual, no podem ignorar-la. Les organitzacions revolucionàries, d'igual forma que els moviments populars, poden ser portats a recercar el recolzament de governs estrangers o a obtenir la seva neutralitat. El moviment de solidaritat ha d'ajudar-los en aquest terreny com en els altres. Malgrat això, la solidaritat no pot dependre dels atzars de la diplomàcia. Ha de ser efectivament independent de l'estat(...) La solidaritat no pot transigir amb els principis ni amagar les realitats. Per lluitar avui, amb un esperit internacionalista, contra la política imperialista a l'Orient Mitjà, cal haver denunciat la liquidació dels opositors i la massacre de la població kurda per la dictadura iraquiana(...)

Aprendre uns dels altres

L'internacionalisme és una ocasió irreemplaçable per aprendre de l'experiència dels demés(...)

La discussió política i l'intercanvi d'experiències entre diversos moviments i partits nacionals són indispensables. La cooperació internacional ha de permetre, per bé de l'enriquiment de tots, la confrontació del les anàlisis i les línies, de les estratègies i els programes(...)

L'internacionalisme exigeix el respecte de la integritat política i organitzativa de cada partit nacional, una relació de reciprocitat i de recolzament mutu. Les divergències polítiques són sovint importants entre les diferents organitzacions. No poden ser ignorades sinó que han de ser debatudes per superar-les. L'acció comuna ha d'ajudar a fer-ho. Per damunt de les diferències i les divergències pertanyem a un mateix camp, el de les i els explotats i oprimits.

Una escola de democràcia

Actuant junts en la solidaritat, demostrarem que sabem respectar el pluralisme en aquest moviment progressista i revolucionari, que sabem superar les pràctiques fraccionals que ha provocat greus danys. Des de la unitat podrem respectar millor la democràcia i l'autonomia de les organitzacions obreres i populars.

Així, amb l'exemple, contribuirem a doner una nova credibilitat al projecte socialista. El veritable internacionalisme és una escola viva de democràcia socialista.

Reunim les nostres forces!
Lluitem junts
per donar vida a
un autèntic internacionalisme!

Entrevista amb Paco Muñoz, dirigent sindical del PCC

"Introduir un sentit de classe..."

Paco Muñoz és membre de l'executiva de la CONC i Secretari General de la Federació de la Construcció de Catalunya. Milita en el PCC i és un dels seus quadres sindicals més coneguts. Fa pocs dies, tot just abans dels primers atacs imperialistes a Iraq, Jaume Raventós, també de la Federació de la Construcció i militant de la Lliga, li va fer aquesta entrevista, que hem hagut de retallar substancialment per la seva allargada.

Quines relacions teniu amb l'Esquerra Sindical de CCOO i com evalueu aquest corrent de CCOO?

Des del punt de vista del nostre partit i com a militant, penso que tenim molt en comú en els aspectes reivindicatius, en els plantejaments de la negociació col.lectiva, en la forma d'enfocar la participació sindical, en la defensa dels mecanismes assemblearis... Això és el que fa que coincidim de forma natural en la vida del sindicat. No obstant, hi ha diferències.

CCOO no hi ha corrents organitzats a excepció de la Corriente Socialista Autogestionaria (CSA). Encara que els corrents als si dels partits no tenen les mateixes característiques que al si dels sindicats (i penso que l'existència de corrents a l'interior dels partits no és positiva), no és una qüestió de fons, vull dir que no em plantejo si han d'existir o no. Si aquest corrent existís (i no tan sols amb la LCR i el MCC), possiblement fora possible que la unitat de criteris en alguns aspectes fonamentals del sindicat ens portés a participar en un corrent sindical. Això, però, no es dóna. Al marge de les sigles, hi ha gent del sindicat, fins i tot del PSUC, que té uns plantejaments més similars als nostres que no pas als de la direcció del sindicat. El que passa és que la disciplina de partit influeix, malgrat que el PSUC no sigui un partit massa disciplinat.

Però igualment penso que podríem confluir, com ja ho hem fet amb més d'una qüestió. De cara als propers congressos de CCOO, per exemple, hem de veure la forma d'unificar criteris.

En alguns casos coincidirem amb vosaltres, en d'altres coincidirem amb altres companys que no tenen adscripció ideològica o siguin del PSUC. En aquest partit també es donen moviments de posicions, com seria el cas de la polèmica que podríem resumir amb aquestes paraules: "sindicat de serveis o serveis pel sindicat".

En aquesta polèmica, hi ha gent del PSUC i d'Iniciativa per Catalunya que s'estan replantejant les seves posicions. En els propers congressos de CCOO es poden donar novetats en aquest sentit, ja que, per exemple, en el IV Congrés de la CONC, gent del PSUC va votar les nostres posicions...

Deixem el tema dels congressos per més endavant. Ara ens podries comentar com veus aquesta negociació col.lectiva que ja ha començat?

Amb motiu de les eleccions sindicals, que tot just ara han acabat, penso que anem una mica endarrerits. Anem a la cua de la negociació perquè, de fet, ja ha començat al marge de les orientacions que s'estan donant al sindicat. Encara no hi ha un projecte definit. El tema econòmic és important, però no és definitiu en aquests moments. Els aspectes socials que la Proposta Sindical Prioritària plantejava encara no s'han aconseguit. Nosaltres definíem la PSP com una plataforma reformista, però era acceptable des del punt de vista del sindicat. El motiu fonamental: era assumida pels dos sindicats, CCOO i UGT. Això no vol dir que actualment necessiti alguns canvis o retocs de caràcter social més profund. No tan sols els aspectes de la segona fase de la concertació, sinó també els de la primera. El tema de la contractació, publicat recentment al BOE, és aprofitable, però insuficient, sobretot perquè és manté la contractació precària. Formalment, la negociació col.lectiva està ben plantejada. Subratllo la paraula "formalment" perquè no va acompanyada d'una posició reivindicativa que permeti la mobilització dels treballadors.

Hi ha una sèrie d'aspectes aconseguits a la PSP que han tingut a veure amb la vaga general del 14 de desembre de 1.988 i, a dos anys d'aquella vaga, és fa necessari apuntalar de nou les reivindicacions que s'estan plantejant des dels sindicats. Avui, sense una unitat d'acció amb un projecte unitari i confluent en els aspectes que encara estan pendents, i, sobre tot, acompanyat d'una posició sindical que permeti la mobilització, és possible que tot quedi només en el plantejament. Vull dir que tot acabi sense la conquesta dels temes que s'estan plantejant. Al no haver hi una perspectiva unitària i global recolzada en les mobilitzacions, passa que la mobilització parteix dels diversos sectors de la producció, de les diferents empreses; en lloc de fer ho des d'un àmbit més ampli, més global. Si seguim així, sense plantejaments mobilitzadors el més globals possibles, no serà tan fàcil aconseguir els objectius reivindicatius.

De cara a la negociació col.lectiva penso que els elements fonamentals a defensar són: el treball i el poder adquisitiu. El 9% difícilment es podrà aconseguir. La UGT ha dit que està disposada a rebaixar el 9% a canvi d'altres millores socials. CCOO és possible que acabi plantejant alguna cosa molt similar. Això és una cosa agafada amb pinces i no garanteix el poder adquisitiu dels treballadors.

Parlem dels propers congressos de CCOO. Sembla ser que el Congrés Confederal es farà cap el desembre d'enguany. A diferència dels congressos anteriors, que anaven dels nivells inferiors als superiors, aquest cop serà al revés: començarà pel confederal i després anirà baixant. Quins reptes tenen aquests congressos pel PCC? Com els veus en general?

El comportament dels homes i les dones que fem un sindicalisme revolucionari dins d'un sindicat que majoritàriament practica un sindicalisme socialdemòcrata ha de ser el de la confluència. Fer un debat comprensible pel conjunt dels treballadors, afiliats o no. Fent referència a un altre aspecte de la teva pregunta, el canvi de model congressual potser té una virtut, i és que pot frenar aquella inèrcia que teníem tots els d'una i altre posició. Em refereixo a la inèrcia a debatre en cada segment o sector congressual i conferencial els mateixos temes. Després, al final, aquests temes tan repetidament debatuts no serveixen per a res. Recordo l'esmena sobre el Mercat Comú, aprovada majoritàriament al IV Congrés de la CONC, i que, posteriorment, no va passar al Congrés Confederal.

La inversió del procés pot provocar un debat més profund dels temes si realment els mecanismes de participació precongressual són democràtics. Igualment, pot semblar que hi ha una posició instrumental per part de la direcció del sindicat. És un risc. Però si som capaços d'introduir un sentit de classe en tots aquests debats, acostar nos el més possible als treballadors, aquests propers congressos de CCOO poden tenir un nivell polític suficient. Per tant, la inversió del procés congressual que es practicarà aquest cop no ha de tenir necessàriament un sentit negatiu. El que no hi ha dubte és que pel que fa a la composició dels òrgans de direcció del sindicat, amb aquest sistema nou, ho tenim més difícil per poder accedir a òrgans de direcció d'un cert nivell. El motiu és que un congrés que es desenvolupa debatent grans problemes, fa que les contradiccions internes als nivells més baixos del sindicat no surtin a la llum. Per tant, la confrontació es dóna en una mesura molt més petita, no ja per part de la gent militant, sinó per tots els companys que veuen el sindicat d'una manera diferent. Aquest fet pot facilitar a les cúpules de les direccions sectorials o territorials una manipulació més còmode, especialment en tot allò que pertany al terreny de la composició dels òrgans de direcció. Jo penso que un dels objectius que hem de tenir com a comunistes és, mitjançant la incentivació del debat (debat que alguns voldran adormir), intentar arribar al màxim nombre d'òrgans de direcció.

Eleccions sindicals

PPCC: no hi ha un sindicalisme nacionalista

Es consolida el bisindicalisme al conjunt de l'Estat, però amb algunes importants diferències i particularitats en algunes nacions. El frau ha estat molt gran i pot variar els resultats a més d'un lloc, com és el cas de Catalunya. D'això s'ocupa aquest article.

Aquestes eleccions sindicals realitzades durant el darrer trimestre de l'any passat estaven emmarcades en un context que, a grans trets, podem resumir així:

-Un indiscutible prestigi de les direccions dels sindicats més grans, UGT i CCOO. Un prestigi que té la seva principal causa en la convocatòria de la vaga general del 14 de desembre de 1.988.

-Un distanciament, més verbal que pràctic (però també pràctic), d'aquestes direccions sindicals respecte a la política econòmica del govern. Aquest distanciament no és incompatible amb una recerca de la concertació social, per bé que amb un caire ben diferent al model iniciat amb els Pactes de la Moncloa.

-Molt relacionat amb això anterior, una situació de desmobilització general que contrasta fortament amb les expectatives creades tot just fa dos anys.

-Un enfrontament verbal duríssim entre les direccions de CCOO i d'UGT a rel de les diferents formes d'enfocar aquesta lluita electoral. El clima d'unitat sindical, practicat ara fa més de dos anys, s'ha vist bastant malmès.

Guanyar, guanyar

CCOO i UGT volien guanyar aquestes eleccions. Cada central tenia els seus motius no confessats. CCOO podia aspirar, en cas d'obtenir la victòria, a guanyar una "millor correlació de forces" respecte a UGT que ha aparegut, públicament i per a alguns sectors de CCOO, com el sindicat que "portava la veu cantant" en aquest període d'unitat sindical. Per a UGT, guanyar significava demostrar que el distanciament del govern no era negatiu pels seus resultats electorals. Cada sindicat, doncs, cercava uns objectius no confessats que cal afegir als objectius confessats que també eren prou importants: més poder institucional, més implantació sindical, més penetració a les petites empreses...

Els resultats de l'Estat

Oficialment, UGT ha guanyat al conjunt de l'Estat per uns 15.000 delegats, cosa que fa un percentatge total del 43% (37% per CCOO). Sense entrar ara en el frau, perquè ho deixem per més endavant, UGT ha guanyat les eleccions oficialment, però també realment. Segur que no serà per 15.000, ni tan sols per la meitat, però ha guanyat. També va guanyar les eleccions del 86, en un context prou diferent. Però no són resultats prou contundents per proclamar-se sindicat "hegemònic". La correlació de forces es manté, reduint distàncies, en tot cas, CCOO.

És a les empreses de menys de 50 treballadors i treballadores on UGT aconsegueix la victòria perquè en les de més de 50, sembla ser que les coses estan bastant equilibrades al conjunt de l'Estat. És també a les petites empreses on es dóna més la connivència patronal amb UGT (i això és també un "frau encobert" que no es pot demostrar legalment).

A Euskadi, Canàries i Galiza els resultats són diferents. En aquestes tres nacions, malgrat les grans diferències sindicals entre elles, el sindicalisme nacionalista té una força important. A Euskadi, ELA/STV, amb més de 7.000 delegats, ha estat el primer sindicat. Afegint els resultats obtinguts per LAB, el sindicalisme nacionalista basc té més del 50% dels delegats i delegades. A Galiza, CIG (producte de la fusió de la INTG i CXTG) ha aconseguit més de 3.000 delegats, xifra que supera el 15% dels resultats sindicals d'aquesta nació. A Canàries els resultats pel sindicalisme nacionalista no han estat tan bons, però manté posicions.

PPCC: una gran excepció

A diferència d'altres nacions, el sindicalisme nacionalista no té cap pes al conjunt dels PPCC ni a cap part d'ells. A Catalunya, on certament hi ha hagut bastants intents, amb la integració d'una bona part de la Confederació Sindical de Catalunya (CSC) a les CCOO fa quasi dos anys, els resultats pel sindicalisme nacionalista són completament marginals, inexistents més exactament. Només caldrà apuntar que les restes de la CSC han obtingut el 0'1% del total de delgats i delegades de Catalunya, és a dir, 44 delegats d'un total de més de 40.000.

Al conjunt dels PPCC s'han escollit, aproximadament, 75.000 delegats i delegades, dels quals 6.000 són de les Illes, 29.000 del País Valencià i 40.000 de Catalunya. UGT ha guanyat oficialment a tots els PPCC. Concretament, a les Illes ha tret el 50%, quasi 3.000, i CCOO el 33%, és a dir, 2.000. Al País Valencià, UGT també arriba al 50% amb 14.000 delegats, i CCOO li falta poc per arribar als 11.000. És a Catalunya on els resultats són més ajustats: 42% per UGT, 41% per CCOO, amb, aproximadament, 17.000 delegats i delegades cada sindicat. I és també a Catalunya on UGT ha guanyat només al tram d'empreses de menys de 50 treballadors i treballadores. Especifiquem una mica més això.

Segons dades de la Generalitat de Catalunya amb data 14 de desembre de 1.990, UGT havia guanyat al tram de 6 a 10 treballadors i al d'11 a 49. En canvi, CCOO havia guanyat a tots els altres trams: de 50 a 100, de 101 a 250, de 251 a 500, de 501 a 750, de 751 a 1.000 i més de 1.000. Tota persona familiaritzada amb el món laboral, sap que el "poder sindical" està determinat pel grau d'implantació a les mitjanes i grans empreses. És a les petites i petitíssimes empreses, però, on treballa, proporcionalment, més gent. Els treballadors que han fet eleccions sindicals a les empreses de Catalunya de menys de 50, sumen quasi 300.000, xifra que representa el 36% del total. Aquest 36% ha escollit més del 48% de tots els delegats i delegades de Catalunya. En canvi, l'altre 64% que treballa a empreses de més de 50 treballadors n'ha escollit el 52%. Un delegat de la SEAT representa, aproximadament, 300 treballadors; un delegat d'una empresa de 45 en representa a 15. A la funció pública les desproporcions són, en alguns casos, encara més fortes.

A més d'aquestes apreciacions cal afegir, si més no, un comentari. Una anàlisi global de les eleccions és inevitable, però és tan important o més l'analitzar per sectors i empreses els resultats. Parcialitzar-los. El bisindicalisme és un fet global que té ruptures significatives en determinades empreses. Aquesta anàlisi tan concreta no podem fer-la aquí.

El frau

Hi ha una coincidència bastant generalitzada en assegurar que aquest sistema electoral actual té molts defectes. La coincidència desapareix a l'hora d'oferir alternatives. Però, independentment d'aquests defectes del sistema electoral (i en el debat d'alternatives l'esquerra sindical té l'obligació de fer propostes concretes), el frau és injustificable. Les raons sobren.

El frau ha estat molt gran. Es calcula que a Catalunya el frau pot afectar més del 10% del total de delegats escollits. A diferència del conjunt de l'Estat, és evident que això pot canviar el sindicat que realment ha guanyat a Catalunya. Si la diferència oficial és de 400 delegats i delegades a favor d'UGT, un frau de 4.000 fa pensar que canviarà el primer lloc. Els resultats definitius, però, tampoc faran que CCOO "hegemonitzi" la relació entre els sindicats a Catalunya: és més l'efecte simbòlic de continuar essent el primer sindicat d'aquesta nació.

La posició de l'esquerra sindical sobre el frau ha estat, i ho continuarà essent, intransigent: arribar fins les darreres conseqüències. Si la UGT, com sembla evident, ha utilitzat el frau de forma organitzada, se li han de demanar responsabilitats, però també a CCOO en aquells casos que l'hagi comès, que també n'hi ha hagut.

No es tracta de posar tothom en el mateix sac (la política de fer compartir culpes quan les culpes no afecten totes les parts per igual, sembla més una conxorxa que una voluntat d'anar a la solució dels fets), però si la UGT ha practicat el frau a gran escala, CCOO ho ha fet a petita escala. Per tenir prou credibilitat, CCOO ha de tenir una actitud intransigent amb la gent del sindicat que ha fet frau.

Si no es fa així i prima més la protecció dels "teus", les raons morals quedaran difoses dins la guerra d'aparells.

Daniel Raventós

Energia, adequació legislativa a la CEE i Generalitat

Legalitat i medi ambient (i II)

Continuem i acabem l'article iniciat a l'anterior número del demà dedicat a diversos aspectes legals relacionats amb el medi ambient. Aquesta continuació fa referència, entre d'altres aspectes, a l'adequació legislativa sobre la matèria que suposa l'ingrés a la CEE.

Les competències de la Generalitat relatives a l'energia i mineria són diferents segons de la matèria prima que es tracti.

Petroli

La possibilitat d'actuació en aquest sector és limitada pel propi contingut de l'Estatut (art. 12) i les àmplies competències reservades al govern central en la llei de creació de l' "Instituto Nacional de Hidrocarburos". El govern espanyol fixa la política en matèria d'hidrocarburs, aprova el programa i la investigació, la producció, el transport, l'emmagatzematge, la depuració i el refinatge.

La desaparició total el 1992 del monopoli en la comercialització del petroli, derivada de les exigències de la CEE, pot modificar l'àmbit i el contingut d'aquestes atribucions.

Gas

Per que es refereix als gasos liquats del petroli, l'exploració, la investigació i l'explotació de jaciments de gas no figuren entre les transferències a la Generalitat contingudes en el reial decret (738/1981).

La Generalitat exerceix, fonamentalment, competència en el servei públic de producció, distribució i subministrament de gasos combustibles.

Electricitat

Corresponen a la Generalitat les competències per a autoritzar les instal.lacions de producció d'energia elèctrica, però l'explotació -quan les instal.lacions estan connectades a la xarxa peninsular- està subjecte a les institucions del Ministeri d'Indústria i Energia, segons l'esmentat reial decret.

La competència sobre el transport d'energia elèctrica correspon a la Generalitat, sempre que no surti del seu territori, amb les precisions fetes pel Tribunal Constitucional el 1984 i 1986 (Veure article demà nº. 68). La distribució i servei al públic dins de Catalunya, és competència també de la Generalitat.

Pel que fa a l'energia nuclear, la normativa estatal deixa escàs camp per l'actuació autonòmica, que exerceix les competències del conveni subscrit per la Generalitat i el "Consejo de Seguridad Nacional". (Veure apartat II).

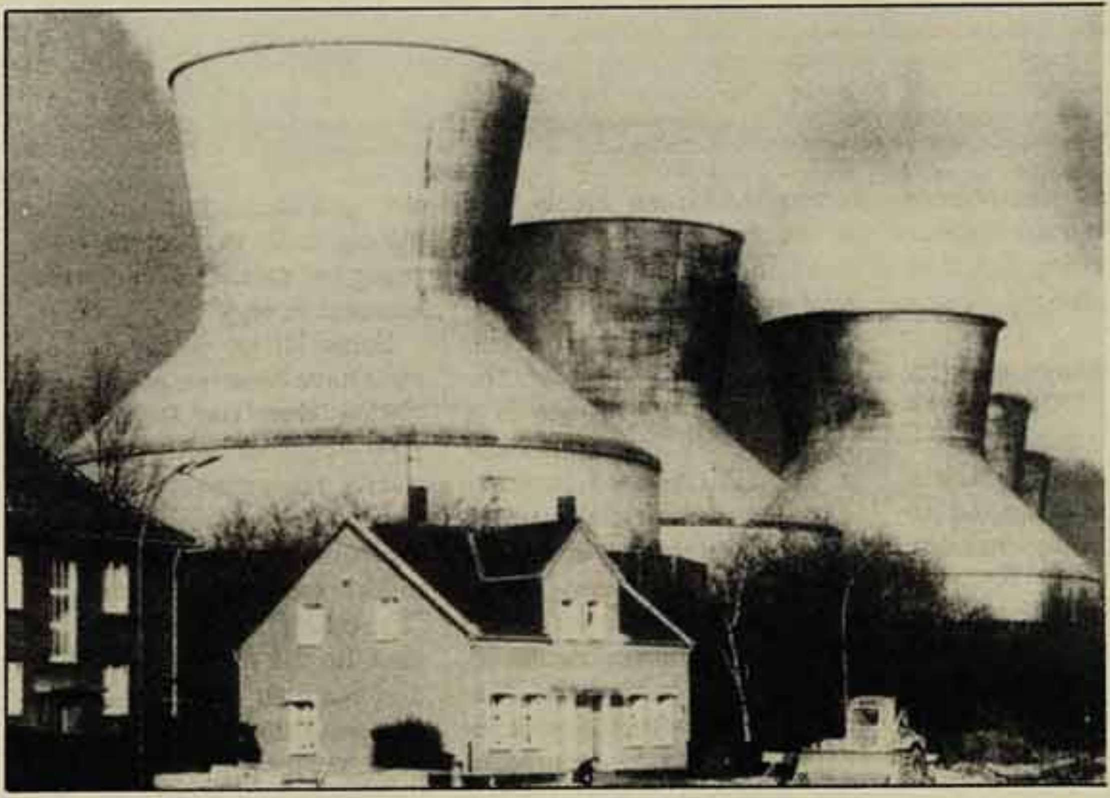
Estalvi energètic i investigació

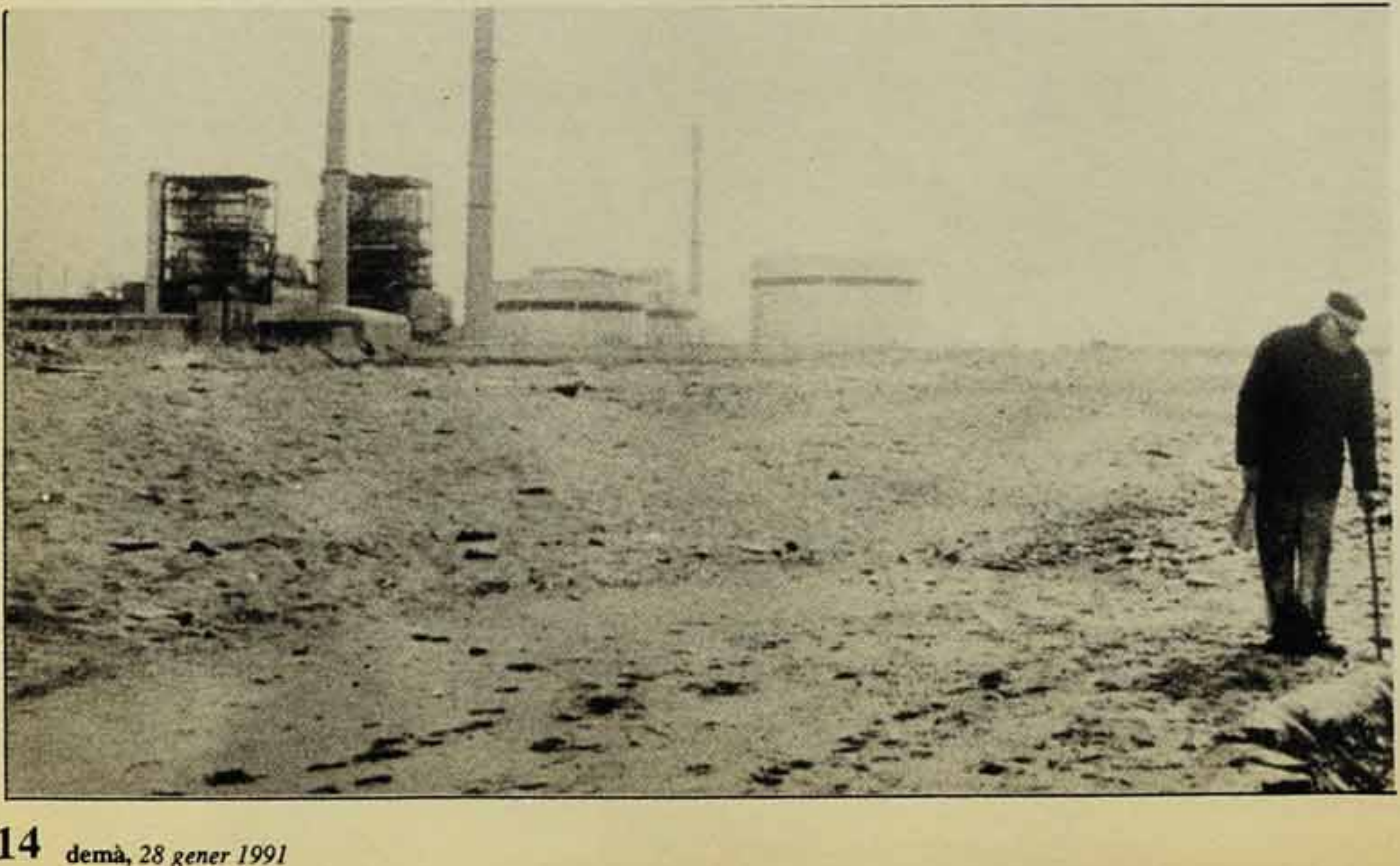
Es competència de la Generalitat, vinculada al Departament d'energia, la realització d'estudis i la posta en pràctica d'alguns projectes, dirigits bàsicament a les empreses en sistema de cogeneració, i en menor mesura d'aprofitament solar i eòlic.

Règim miner

El RD 738/81, que regula els acords de la Comissió mixta de traspasos, reconeix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'aigües minerals i termals, pel que fa a la gestió de serveis. També l'atorgament de tota mena d'autoritzacions, permisos i concessions, inclou l'autorització de l'aprofitament dels jaciments d'origen no natural i de les estructures subterrànies, llevat d'aquelles que es destinen a l'emmagatzematge de productes energètics.

Pel que fa als recursos geològics, tots pertanyen a l'Estat, no tant en l'aspecte administratiu, sinó pel fet de formar part del seu propi domini públic (tant si són per explotar com si ja estan explotats). No solament si es troben en terra ferma, sinó també en el mar territorial i la plataforma continental.

Atribucions en matèria d'energia nuclear

a) Consell de seguiment de seguretat nuclear i protecció radiològica

La llei 15/1980 de creació del "Consejo de Seguridad Nuclear", preveu en una disposició addicional la facultat de les comunitats autònomes per assumir l'exercici d'algunes de les seves funcions. Així es va subscriure un acord entre la Generalitat de Catalunya i el "Consejo de Seguridad Nuclear". La posada en pràctica d'aquest acord s'està fent a través del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat.

El consell de seguiment està format pel conseller d'indústria com a President, el Secretari General del Departament de Sanitat i Seguretat Social com a vice-president i vocals: els directors Generals de prevenció i extinció d'incendis, promoció de la salut, transports, energia i el gerent (incorporació feta per decret del 1990) de Protecció Civil.

S'inclouen també quatre vocals nomenats pel President de la Generalitat entre "personalitats de reconegut prestigi en els sectors amb especial incidència en la matèria, tant en el camp de la investigació i la docència com en el de la indústria i la sanitat". Des del 1985 el composen l'Aleix Vidal Quadras (portaveu al Parlament del PP), Lluís Salvador, Emili Custodio i Joan Sabata.

Les funcions encomenades a la Generalitat són:

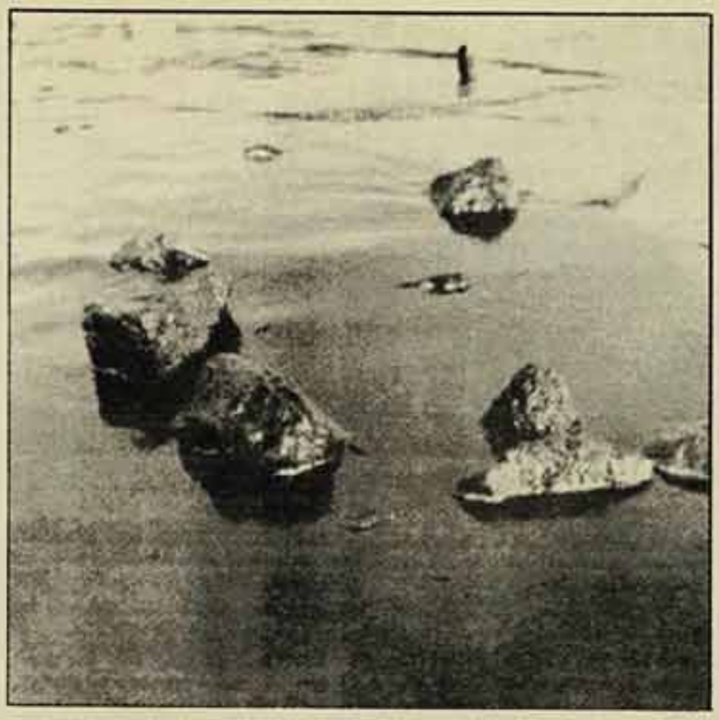
1. Vigilància radiològica ambiental a l'exterior de les instal.lacions nuclears. L'abast d'aquesta competència es refereix tant sols a la gestió de les mesures de mostres representatives dels camins d'exposició relacionats amb l'ésser humà.

2. Inspecció del funcionament de les instal.lacions radioactives en la demarcació territorial de Catalunya, que compren la realització d'inspeccions a les citades instal.lacions que en el moment present o en el futur disposin d'autorització de posta en marxa, així com de les instal.lacions generadores de raigs X amb finalitat mèdica i també d'altres instal.lacions radioactives que, per raons especials o denúncia, així ho disposi expressament el Consell Executiu.

3. Inspecció de transports de substàncies nuclears o materials radioactius quan el seu recorregut afecti únicament el territori de la comunitat autònoma. A més s'inclou la inspecció del transport de residus radioactius originats en aquesta comunitat, la gestió dels quals implica el seu trasllat fora de Catalunya.

El Consell de Seguiment elabora, des de finals del 85, informes semestrals adreçats al Parlament de Catalunya. Aquestes memòries són entregades als grups parlamentaris, però no són pas discutides a la cambra parlamentària ni molt menys publicades.

b) PENTA, "plan de emergencia nuclear de Tarragona": La Generalitat hi participa essent responsable dels grups ra-

diològic i sanitari.

c) Protecció Civil: Té assignades algunes funcions com en el cas d'evacuació i bombers, per exemple.

d) Residus nuclears: No en té de competència doncs la gestió d'aquests materials pertany a ENRESA (empresa estatal creada l'any 1984). El Consell Executiu ha realitzat gestions per a que el govern central agilitzi la localització per a la seva adequació.

e) Desmantellament de Vandellòs 1: En la comissió creada hi formen part a més de la Generalitat, alguns ajuntaments afectats, Protecció Civil i d'altres organismes estatals. Però cap organisme del moviment antinuclear hi forma part.

Adequació legislativa i competencial a la CEE

El contingut legislatiu de la CEE en matèria de medi ambient el constitueixen més de 150 disposicions. Aquestes es poden dividir en set apartats: impacte ambiental, aigua, aire, naturalesa, residus, soroll i substàncies perilloses.

Fins a la posada en marxa del mercat interior, la CEE desenvolupa en el quart programa d'acció diverses mesures. Destacarem la mesura més concreta que fa referència a la normativa mediambiental europea. Aquesta mesura comporta una gran càrrega econòmica i financera per a les empreses i, concretament, diu: "s'establiran ajuts estatals destinats a promoure la protecció ambiental i la introducció de normatives sense que es trenquin les estrictes regles de la lliure competència."

Un informe del "Instituto de Estudios Económicos", titolat "Medi ambient i creixement econòmic", avalua que la inversió necessària en els propers 4 ó 5 anys per tal d'adaptar-se a les normes de protecció mediambientals s'eleven a l'2 bilions de pessetes. La xifra arriba als 3 bilions si es tenen en compte les inversions i subvencions de totes les administracions (CCAA i Ajuntaments).

A més, es preveu un desenvolupament creixent del que s'anomena indústria ecològica, lligat a l'adequació d'aquesta normativa, que a Europa representa uns 2'5 bilions de pessetes anuals, i a l'Estat espanyol 60.200 milions dels quals la meitat són per gestió de residus.

La incorporació de l'Estat espanyol a la CEE ha comportat la transferència de competències que fins aquell moment eren exercides per l'Estat, be mitjançant l'administració estatal, de les comunitats autònomes o dels nivells administratius territorials locals.

A la pràctica, representa una pèrdua encara més gran de competències de les institucions autonòmiques i locals, i allunya les decisions del ciutadà.

La Generalitat adequa la legislació amb l'horitzó del 92, amb l'aplicació de l'Acta Unica europea. Algunes lleis estan en estudi de modificació, però ja se n'han modificat d'altres:

1.- Ambit atmosfèric: Llei de protecció de l'espai atmosfèric. Adequada amb la directiva de la CEE sobre contaminació atmosfèrica d'origen industrial.

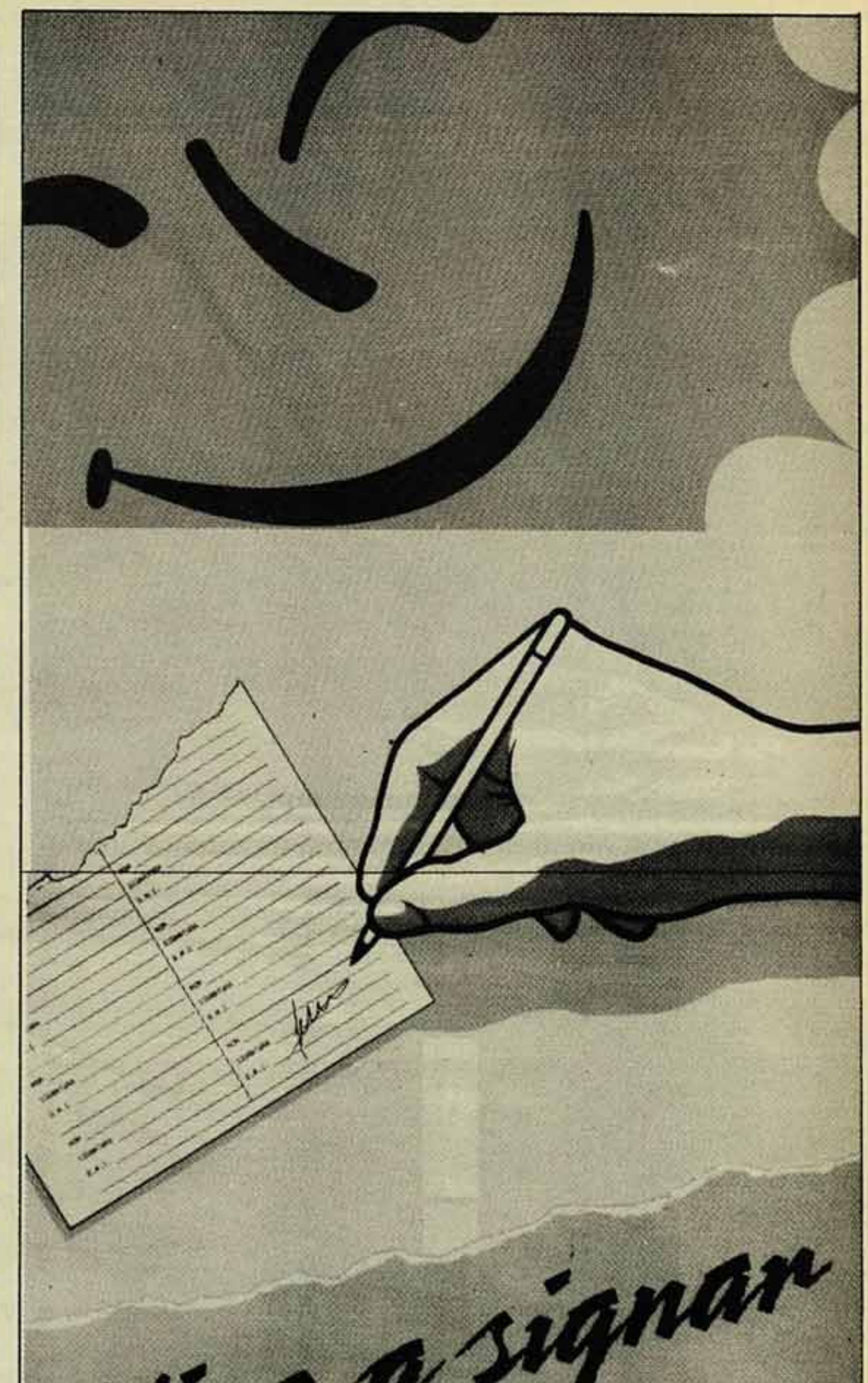
En d'altres matèries, tals com el nivell de concentració sobre combustible cru o les mesures de precaució en els cloprofluor carburants, hi ha una incidència en les competències estatals i, per tant, hi haurà competències afectades.

2.- Residus industrials: La Llei del Parlament va ser elaborada seguint les disposicions de la directiva comunitària de residus tòxics perillosos. Va ser modificada recollint d'altres aspectes: el principi de dret comunitari -qui contamina paga-; autorització prèvia de la Junta de Residus per les activitats relacionades amb residus industrials no especials; separació dels residus industrials dels d'altres tipus; facultat per l'administració per adoptar mesures urgents davant de situacions d'emergència.

3.- Contaminació d'aigües: Es va adoptar el protocol sobre la protecció de la Mediterrània contra la contaminació d'origen tel.lúric. Basant-se en aquest protocol s'estableix la prohibició d'abocar-hi determinades substàncies. Aquesta disposició està en consonància amb la normativa catalana sobre substàncies químiques i residus industrials.

4.- Alta muntanya: Homologació de definició conceptual i règim d'indemnització compensatòria anual.

Ferran Camps

Organitzador de totes les mobilitzacions contra la guerra al Golf

El moviment antiguerra català

Entre el 13 i el 20 de gener, centenars de milers de catalans i catalanes s'han mobilitzat contra la guerra. Les dues grans manifestacions a Barcelona i les vagues estudiantils han estat els punts més àlgids d'aquesta extraordinària resposta del poble català. El moviment té uns grans reptes de forma immediata. A més, hi ha dificultats que cal analitzar

La resposta del poble català forma part d'un ampli moviment antiguerra d'abast mundial. Pels ideals pacifistes és molt important que des de l'inici mateix de la guerra s'hagi manifestat aquest massiu moviment que, sens dubte, incidirà poderosament en l'evolució de la guerra i en la postguerra. Ve a donar la raó a totes i tots els que hem vingut dient que la consciència pacifista i antimilitarista està molt arrelada en la població, encara que no sempre s'expressi massivament al carrer.

Les raons d'aquesta massivitat, d'aquest èxit de convocatòria del moviment pacifista català, són varies. En primer lloc, fins uns dies abans de la intervenció militar dels EUA i els seus aliats, moltes persones confiaven en que finalment hi hauria una solució negociada del conflicte. Però poc abans del dia anunciat per l'inici de les hostilitats, sectors amplis de la població van veure la guerra molt a prop i es van mobilitzar. Un segon aspecte a considerar és que abans de les dues grans manifestacions de Barcelona es va fer un bon treball de preparació previ. Abans de la primera manifestació varem fer un dejuni per la pau, un Manifest signat per personalitats, publicat a la premsa i presentat en un acte públic. Abans de la segona, va haver una concentració, una cadena humana i una caravana de cotxes, motos i bicis. Finalment, s'ha fet un treball unitari molt satisfactori, en un gran clima de confiança. Aquest treball, que s'ha mantingut fins ara, ha fet possible la constitució de la "Campanya contra la guerra", l'organisme unitari que ha convocat totes les activitats anteriorment esmentades.

Què és la Campanya contra la Guerra

Aquest nom es va adoptar en una reunió entre la primera i la segona manifestació de Barcelona, però la Campanya ve funcionant i convocant totes les activitats unitàries des del mes de desembre. Formen part de la mateixa un conjunt de partits, sindicats, entitats i col.lectius de tota mena. Entre ells cal assenyalar, per exemple, la Coordinadora de pares del soldats, CDDT, DOAN, IDS, Juristes contra la guerra, Justícia i Pau, Mili KK, MOC, Perifèria, Plataforma Universitària contra la guerra, En pie de paz, UPP, Ass. Objeció Fiscal, Fundació per la Pau, Assemblea Alternativa, CTD, CANC, Coordinadora d'estudiants d'ensenyament mitjà, Coordinadora feminista, Crida, FAVB, FAGC, Mientras Tanto, CITE, Federació col.lectius d'immigrants, CC.OO., CGT, USTEC, ERC, IC, MDT, LCR, MCC, PCC, Ajuntament d'Arbúcies...

Ara bé, la Campanya contra la guerra no és només la suma d'aquestes entitats. També hi són presents persones a títol individual. I, sobre tot, s'ha configurat com un moviment unitari, plural, en el que les persones que assisteixen a les reunions de la Campanya han posat per endavant l'interès del conjunt del moviment i han adquirit el compromís de vetllar perquè el moviment mantingui aquest caire. També cal destacar el paper protagonista que té, en aquest moviment, la Coordinadora de pares dels soldats.

La campanya convoca i organitza algunes activitats centrals, com per exemple les dues manifestacions o el Manifest de personalitats, però no pretén coordinar el conjunt d'activitats contra la guerra que s'estant fent. La campanya dóna suport a les vagues estudiantils i als aturs a les empreses, però qui els convoca i els organitza son els sindicats i les organitzacions estudiantils. Al si de la Campanya hi són presents col.lectius sectorials com el de periodistes o el de juristes, entitats i col.lectius que fan activitats a barris i pobles, que informen de les seves activitats pròpies. D'aquesta manera, la Campanya actua com a aglutinador d'un conjunt d'entitats i col.lectius i com a referent central d'activitats.

En quant a la definició política de la Campanya hem de considerar els dos Manifestos aprovats. El primer Manifest, publicat a la premsa el 11 de gener, inclou, com a elements essencials: Una ferma oposició a la Resolució 678 del Consell de Seguretat de l'ONU i una apel.lació "a la solidaritat perquè, fent-ne ús, els ciutadans expressin el seu rebuig a través de les més diverses formes de desobediència civil a la guerra del Golf". El segon Manifest "Contra el crim de la guerra!" condemna "la participació del govern espanyol en les operacions militars, tant pel que fa al destacament de vaixells al Golf o a la Mediterrània oriental en la flota de l'OTAN, com en les facilitats donades per a la utilització de les bases". Així mateix es pronuncia contra la posició favorable a la guerra del Govern de la Generalitat. Per altra banda, reitera que tots els mitjans pacífics en contra de la guerra són legítims, inclosa la desobediència civil. Finalment, propugna que no hi hagi cap soldat al Golf i una solució negociada al conflicte.

També caldria afegir l'acord del plenari de la Campanya, en la reunió del propassat 20 de gener, que diu textualment: "Manifestem la solidaritat activa amb el desertor J.A. Escalada i tots els que manifestin aquesta actitud de desobediència a la guerra". Es a dir, hi ha una posició de solidaritat amb la deserció i es veu com a legítima la desobediència, encara que no fa explícitament una crida a la deserció com si ho fan, per exemple, col.lectius com la CDDT, Mili KK, MOC o el DOAN.

La "Taula cívica"

La Taula Cívica per la Pau es va constituir pocs dies després de la primera gran manifestació de Barcelona. Formen part de la mateixa personalitats com Francesc Casares, Angel Colom, Maria del Mar Bonet, Rafael Ribó, Josep Maria Flotats, Joan Gomis, J.Ll. López Bulla, Arcadi Oliveres, Pere Portabella, Manuel Vázquez Montalbán, Antoni Tàpies, Montserrat Roig... El procediment de formació de la Taula i algunes de les seves actuacions han pertorbat el bon clima unitari aconseguit entre totes les forces al si de la Campanya contra la guerra. La Taula es va constituir sense que ens assavantèssim una gran part dels col.lectius i entitats convocants de la primera manifestació; el dia que va esclatar la guerra, la Taula va convocar una concentració a una hora i un lloc diferent a la convocatòria unitària anunciada des del mes de desembre; la Taula comunica als medis de comunicació que es la convocant de la manifestació del 20 de gener, obviant el fet de que la manifestació estava ja convocada unitàriament per part de la Campanya contra la guerra; en general, la Taula vol aparèixer davant dels medis de comunicació com

La manifestació del 20 de gener, Barcelona

l'organisme que ha organitzat les activitats massives i unitàries de la campanya.

La Taula Cívica, malgrat la no voluntarietat d'alguns dels seus membres, s'ha situat en un terreny competitiu amb la Campanya contra la guerra, ha creat una confusió interessada en els medis de comunicació i ha fet, perquè no dir-ho, oportunisme polític descarat.

Bé, arribats a aquest punt, algú podria preguntar-se el perquè forces com IC i ERC estant presents, alhora, a la Taula i a la Campanya. Potser hi ha un sector que participa a la Taula que creu sincerament que la Taula pot tenir unes funcions o un espai diferent a la Campanya. Ara bé, una pregunta que s'els hi pot fer es la següent: Hi ha algun aspecte o algun sector social que no pugui integrar la "Campanya contra la guerra"? Algun membre de la Taula ha justificat la seva existència perquè aquesta pot recollir a un sector de cristians o de personalitats de la cultura. Unes altres preguntes són obvies: es què en la Campanya no hi estan presents organitzacions que representen al món cristià?, la Campanya no va aglutinar un ampli ventall de personalitats de la cultura en el Manifest publicat a la premsa?.

Si el problema és que es creu que la Campanya no ha treballat suficientment aquests i d'altres aspectes, perquè els esforços destinats al muntatge de la Taula no es destinen a millorar i reforçar la Campanya contra la guerra?.

No voldria acabar aquest capítol dedicat a la Taula sense esmentar un problema que jo crec ha tingut un pes important en la decisió d'alguns membres de la Taula a l'hora de decidir-se per la seva creació. Per dir-ho clarament: hi ha sectors importants de la direcció d'IC que han estat molt reticents a condemnar la resolució 678 del Consell de Seguretat de l'ONU i estan molt allunyats de tot el que significa una crida més o menys directa a que la població manifesti el seu rebuig a la guerra amb les diferents formes de desobediència civil (insubmissió, objecció fiscal, deserció, etc.).

Podem fer més gran el moviment

Però tornem a l'activitat unitària del moviment. Abans de tot, i malgrat la magnífica mobilització aconseguida, cal que reconeixem que encara hi ha molts ciutadans i ciutadanes que no s'han mostrat contraris a la guerra, inclús no veuen malament que els EUA hagin intervingut militarment contra Sadam. Moltes persones han arribat a aquesta posició sense tenir, però, unes motivacions reaccionàries o bel.licistes. Hi ha alguns motius importants a assenyalar com explicació d'aquest fenomen.

La censura, la desinformació, la manipulació informativa operen de forma decisiva en l'opinió de moltes persones que l'únic element de judici fonamental el reben dels programes televisius. D'altra banda, de la mateixa manera que va succeir en la campanya contra l'OTAN, la majoria de partits polítics parlamentaris i les institucions més destacades -Parlaments estatal i de Catalunya- pressionen perquè l'opinió pública assumeixi l'opció favorable a la guerra. A més, hem d'afegir els problemes que té un ampli sector de la societat per comprendre en profunditat aquest conflicte i posicionar-se davant d'ell. Citaré alguns d'aquests problemes: el caire indefensable del règim de Sadam (dictatorial, repressor del poble kurd, utilització d'armes químiques contra Iran...); el gran suport que tenen els EUA, especialment el que li dóna l'URSS i l'ONU (no oblidem que la població estava acostumada a que l'URSS jugava un paper de contenció d'algunes aventures militaristes dels EUA i l'ONU té un cert prestigi d'haver "pacificat" alguns conflictes regionals).

Per aquestes raons, en la mesura en que es perllongui la guerra, es conegui el nombre de morts causats per la guerra i comencin a arribar morts als EUA i als seus paisos aliats, és possible que es puguin sumar més ciutadans/nes a la voluntat antiguerra. En aquest sentit, les activitats i explicacions de la Campanya han de contribuir a

La cadena humana del 18 de gener a Barcelona

massificar més el moviment i modificar l'opinió pública cap a un rebuig contundent majoritari contra la guerra. Particularment, és necessari explicar pacientment que els objectius que volen aconseguir els EUA van més enllà de la retirada de les tropes iraquianes de Kuwait i el retorn de la monarquia kuwaitiana. També volen: controlar la producció i el preu del petroli per mantenir el seu ritme de consum energètic; assegurar-se el domini, junt amb Israel, de la regió, amb una presència militar continuada en la mateixa; instaurar un "nou ordre mundial" basat en l'intervencionisme imperialista, el militarisme i l'hegemonia dels EUA.

Les perspectives més immediates

Al Plenari de la Campanya contra la guerra del 20 de gener es va enfocar correctament, al meu parer, les perspectives més immediates. Primer: s'ha fet un pla central d'actes en funció de que tot apunta a que la guerra s'allargarà uns mesos. S'està treballant per fer un gran festival de música contra la guerra cap a la segona setmana de Febrer i una cadena humana en un dels dos diumenges finals del mateix mes de Febrer. Segon: la Campanya promourà un treball de base en profunditat, per tal d'aconseguir pronunciaments populars en contra de la guerra i adhesions al Manifest de la Campanya. Tercer, s'estant donant les primeres passes per tenir una capacitat organitzativa adequada (logotip de campanya, materials, medis financers, comissions de treball, etc.). Paral.lelament, la Campanya continuarà ampliant les seves definicions polítiques. Quan llegiu aquest article ja s'haurà fet, en un Plenari de la Campanya, un debat entorn a dos aspectes: temes a afegir al Manifest actual de la Campanya i precisió de l'alternativa de pau al conflicte que defensem. En el apartat d'afegits al Manifest tothom està d'acord en incloure temes com: els aspectes ecològics de la guerra i el racisme que aquesta està generant. Altres aspectes són més polèmics, com per exemple incloure una condemna al règim de Gorbatxov per la repressió contra Lituania o una definició clara en favor de que la població manifesti el seu rebuig a la guerra amb totes les formes de desobediència civil. Considero necessari afegir també aquests últims temes, tenint molta cura de que sigui fruit d'un debat que tots assumeixin i no d'una imposició d'uns sobre els altres.

Pel que fa a la nostra alternativa de pau en el conflicte, penso que és suficient tenir uns criteris o principis generals. Els que em semblen primordials són:

-Que s'aturi la guerra.

-Que es retirin totes les tropes dels EUA i els seus aliats del Golf. Que es retirin les tropes iraquianes de Kuwait. Que tornin a casa tots els soldats.

-Que s'organitzi una Conferència dels paisos afectats de l'Orient Mitjà per tal de posar fi a l'ocupació israelí de Gaza i Cisjordània, l'ocupació síria del Líban i que es garanteixi el dret d'autodeterminació dels pobles com a forma estable d'accedir a la pau en la regió. En particular cal que es respecti el dret de Palestina a construir un Estat propi.

Per acabar, el moviment hauria de continuar en la línia de denúncia del Govern central i el de la Generalitat per la seva complicitat i participació en la guerra. També, seguir reclamant la retirada de l'esquadra espanyola enviada al Golf i la no col.laboració amb la intervenció militar (no utilització de les Bases pels EUA, no donar suport a les resolucions bel.licistes de l'OTAN, l'UEO o el Consell de Seguretat de l'ONU...). A més, seria molt important que el moviment antiguerra considerés que, després de l'experiència d'una guerra real, s'han reobert debats antics com la pertinença o no a l'OTAN i l'UEO o la permanència de les Bases USA. Així mateix, aquest debats estan molt interconectats amb d'altres més actuals, com l'aspiració antimilitarista a l'abolició de la mili i la desaparició dels exèrcits.

Enric Prat

EL MOVIMENT ESTUDIANTIL, AL CAPDAVANT DE LA MOBILITZACIÓ

El moviment estudiantil ha tornat a entrar en escena, i ho ha fet amb una potència i una envergadura que no li coneixíem des de feia anys. El seguiment de les vagues ha estat aclaparador, i desenes de milers d'estudiants s'han manifestat repetidament arreu dels Països Catalans, com també ho han fet a la resta de l'Estat. La primera mobilització va ser el dia 15, i les següents, en resposta a l'esclat de la guerra, els dies 17, 18 i 23.

Precisament la barbàrie de la guerra ha estat el detonant d'aquest nou moviment. Però les raons d'aquest esclat són més profundes: als instituts hi havia predisposició a la mobilització des de fa mesos, com es va demostrar en diverses ocasions (sortejos de la mili, etc.). El cansament que es va produir després de les lluites del 86/87 sembla definitivament oblidat, i una nova generació estudiantil està al carrer. No és un fenomen aïllat: les passades mobilitzacions a l'estat francès i a Grècia hi són relacionades. La història no és nova: el sistema educatiu, en aquesta societat, no satisfà les necessitats de la gent jove, i aquesta es revolta contra ell. Aquest cop, a més, la mobilització no sols ha abastat l'ensenyament mitjà, sinó que ha estat conjunta amb la Universitat, cosa que no vèiem des de fa molt temps.

El posicionament contra la guerra del nou moviment crearà dificultats als especialistes en qualificar d'"apolítica" qualsevol mobilització estudiantil, en base a absurdes comparacions amb el 68. Aquest moviment és contra la guerra, contra la intervenció militar al Golf, i reclama que els diners dels pressupostos militars vagin a l'ensenyament. Si això no és política, no sabem què ho deu ser. A més, els continguts antimilitaristes i el suport a la insubmissió i la deserció s'estenen cada cop més en les mobilitzacions. Això, malgrat posicions paleolítiques com les del "Sindicato de Estudiantes", que diu que la insubmissió afavoreix l'exèrcit professional i que la solució és una mili de sis mesos...

Parlant d'organització, una de les característiques d'aquest moviment (com gairebé sempre) és la manca d'estructuració. És un moviment molt espontani.

El "Sindicato" és un petit aparell amb bon accés a la premsa i poca cosa més; la seva implantació als instituts és gairebé nul.la. Fins i tot una organització seriosa i combativa com la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà de Catalunya (CEEMC) es veu depassada llargament per l'amplitud de la moguda. Això reflecteix un fet positiu, doncs vol dir que la cosa és grossa, però evidentment l'escassa organització representa una limitació important pel moviment.

La perspectiva ha de ser, precisament, combatre al màxim aquest problema. I això vol dir crear organització del moviment estudiantil començant per la base. Aquest objectiu requerirà probablement uns ritmes de mobilització diferents que fins ara, tenint en compte que la guerra sembla anar per llarg. Cal treballar també per aprofundir els continguts antimilitaristes del moviment, que com s'ha pogut veure en els primers dies són força ben assumits pel personal. La fita ha de ser avançar cap a un moviment estudiantil combatiu, que tingui una continuïtat i una estructuració més grans.

Dona i poder

El dret al mal

Com ens relacionem les dones amb el poder? Què entenem o ens han fet entendre per poder? Com hem de fer política feminista? Quina relació volem tenir amb les institucions? Respondre a tots aquests interrogants serà motiu de moltes polèmiques. L'Amelia Valcárcel, filòsofa i feminista asturiana, ens fa unes reflexions molt suggeridores...

Ni amb els peus ni amb el pensament no vages més enllà d'on pugues tornar. Fins a on s'ha d'arribar en el tema del poder? Tenen les dones alguna especificitat en relació amb ell? Evidentment, tenen una discussió oberta sobre el poder des de fa vint anys. En aquesta polèmica, sovint els vells temes filosòfics i les antigues apories són transitats inconscientment. Però per això, el feminisme creu de vegades que és defecte del seu material o de la seua malaptesa arribar a límits que abstractament són coneguts. La filosofia pot així prestar a la causa de les dones un servei -ja que els ha causat tants mals-, mostrant que determinades inconsistències no sorgeixen de cap font maligna i pròpia sinó que són herència de la raó i la carn.

Per què les dones no volen el poder? En primer lloc, això no és tan clar: unes sí i d'altres menys, de la mateixa manera que hi ha alguns barons ambiciosos i d'altres contemplatius. No hi ha cap raó de naturalesa psicològica. Encara més, aquest "les dones" és un genèric il.legítim. En segon lloc, quin poder?

Tanmateix, a aquesta qüestió formulada tan malament se li donen explicacions que pateixen de la pregunta. Unes de gènere psicologista, d'altres de socials. Les dones són fora del teatre del poder, són a Hèstia(1), i no en coneixen els trucs. Juguen malament. Les dones no s'interessen pel poder perquè el poder no s'interessa per elles. Les dones no han estat socialitzades per al poder. Les dones no tenen la mateixa empenta que els homes, no s'ho juguen tot, perquè sempre tenen el refugi de la seua condició a la qual ningú no li exigeix el triomf. Etz.

El refugi

Perfecte. Adduiré que les dones han estat educades per a competir, però amb d'altres dones. Que el seu refugi és l'habitual camp de batalla, perquè l'aconseguida llar, després de l'aconseguit nuvi i l'aconseguit marit, normalment és poc consoladora. I no cal sinó veure que moltes de les que l'ocupen, si fins i tot envejoses d'aquelles que se n'alliberen arriben a lloar-la, no solen voler-la per a les seues filles. I si és cert que les dones són poc presents en els teatres del poder és perquè hi són els barons, no unes entelèquies.

D'ençà que l'enemic de l'alliberament femení és el patriarcat, sembla que els barons, un per un, no tenen res a veure amb la seua perpetuació, tot i reconèixer que, si és sistema global, les dones tenen prou paper a fer en el seu manteniment. Sentencia Plató en el Parmènides, ell, l'inventor de les idees abstractes: "Ningú no és esclau de l'esclavitud, sinó d'aquest o d'un altre".

Fins i tot Hèstia té un poder en aquest sistema, però és un poder tan estrany que en lloc de posseir-lo aquella que la serveix, l'absorbeix. És a més un poder il.legítim perquè és mut, en aquest temps en què legitimitat i argumentació van junts. Hèstia és muda, no funda subjectes ni relats. Les dones, singularment i genèricament, no han estat absents de la història, però funden les seues genealogies, perquè justament no tenen poder. No hi ha seriosament "herstory" sinó en el sentit més ampli d'història quotidiana. Aristòfanes cantussejava: "Les dones fan això o allò com sempre".

L'error d'Eva

Des de la Il.lustració, la història està eixint de la genealogia i unint-se a la idea de progrés, prou renyida a aquest "com sempre" que és la llei d'Hèstia. Així les coses, sembla que l'única cosa que les dones fan, i no totes, és gitar-se amb el poder, parir barons per al poder, reproduir el poder. Ja hem dit que la nostra mare Eva practicà el seu dret a l'error, menjà els raïms verds i tota la humanitat se li esmussaren les dents. Ens cal saber si hem de seguir l'exemple de la nostra mare comuna, si el dret al mal és aquell que Eva posà en pràctica, si això és fernos càrrec de la universalitat real. Si basta de transmetre el mal o l'hem de fer nostre. I en aquest cas, si carragarem amb un poder que ens deixa inermes en esgotar tot camp de realitat, que per la seua pròpia unicitat és mal absolut. I de quina manera. Perquè és por pensar que la igualtat consisteix a tenir tot el poder i no la meitat. De fet, igualtat és una noció abstracta en la qual la temporalitat no té perquè entrar. Vindicar el cinquanta o la meitat és vàlid si volem ser iguals alhora, però podem ser igual successivament. No és probable que es perdera amb el canvi perquè realment no és pot fer molt pitjor.

Deixant aquest lleu apunt, és interessant assenyalar que, per anar fent camí, hem de fernos càrrec dels aprioris de la sensibilitat, segons les lluminoses intuïcions d'Adrienne Rich o Virginia Wolf. En els assumptes de l'equipotència, el poder és mesura en temps i en espai. Això potser se'ns ha d'ensenyar o hauríem d'intentar-ho. Les categories ens vindran per afegiment. I després d'aquest consell pràctic, una reflexió: no tenim tot el dret al mal i mai no el podrem tenir, perquè no tindrem dret a la possessió privada del mal domèstic que és la dona genèrica, no se'ns concedirà per la hipocresia de la igualtat que se'ns ofereix. Ens queda igualar per baix: que ni nosaltres el puga posseir. De manera que no ens queda altre remei que tornar a l'ètica.

Tot moviment progressiu o regressiu comporta un projecte de subversió de valors, s'apropiarà de l'excel.lència moral. Amb aquest objectiu, acumula sobre el que existeix mals dels quals es proclama salvador. Aquest camí feraç de mals d'altres sol connectar-se amb l'inconcreció dels bens propis, sobretot si es tracta d'un bé total assolible en l'horitzó utòpic. Els objectius són a vegades jaculatòries. Els principis generals són ben clars però queden relegats a les xerrades per a acusmàtics. Les xerrades són a mitjan camí entre el sentit comú i el càlcul de possibilitats. Mentre s'aconsegueix el bé últim, què és el bé?

Definicions teleològiques: allò que serveix per aconseguir el seu objectiu. Si hom és més fi, ho seran les sentències universalitzables. En el millor dels casos, hi haurà codis complets més universalitzables que d'altres. La pretensió de màxima universalitat formal kantiana a la universalitat material d'Engels. La màxima universalitat és reclamada pel feminisme. Pretén també augmentar la suma de bé del món? S'ha justificat utilitàriament així, se li ha exigit la utopia i se l'ha utilitzat per a utopies alienes. Excel.lent assumpte, sobretot perquè es diu que les dones són l'antipoder i ho diuen els desesperats del seixantavuitisme. El femení, que és bossa, també és mancança de discurs, i per això origen del bé.

El mal de l'amo

Això és el que s'anomena una utopia paralitzadora. O igualtat, és a dir, equipotència, o discurs mític. Si és igualtat, hem de saber que és abstracta com a categoria, però que té dues proves, el món invertit i l'equipotència. En aquest cas, res de portar a la igualtat a les virtuts tradicionals. Pot haver-hi igualtat moral i no superació moral. Que s'accepte la superioritat de la igualtat sense comprometre els continguts de la nova moral.

La igualtat pot no contribuir a la suma de la felicitat, i ser bona en si mateixa. La universalitat ens allibera de la tirania dels bons fins. Amb quins continguts? Amb els que hi ha, els de les morals realment existents, però tenint en compte que el baró és l'únic model de portador de la universalitat. Igualtat per baix o per dalt. Per dalt no és farà universal.

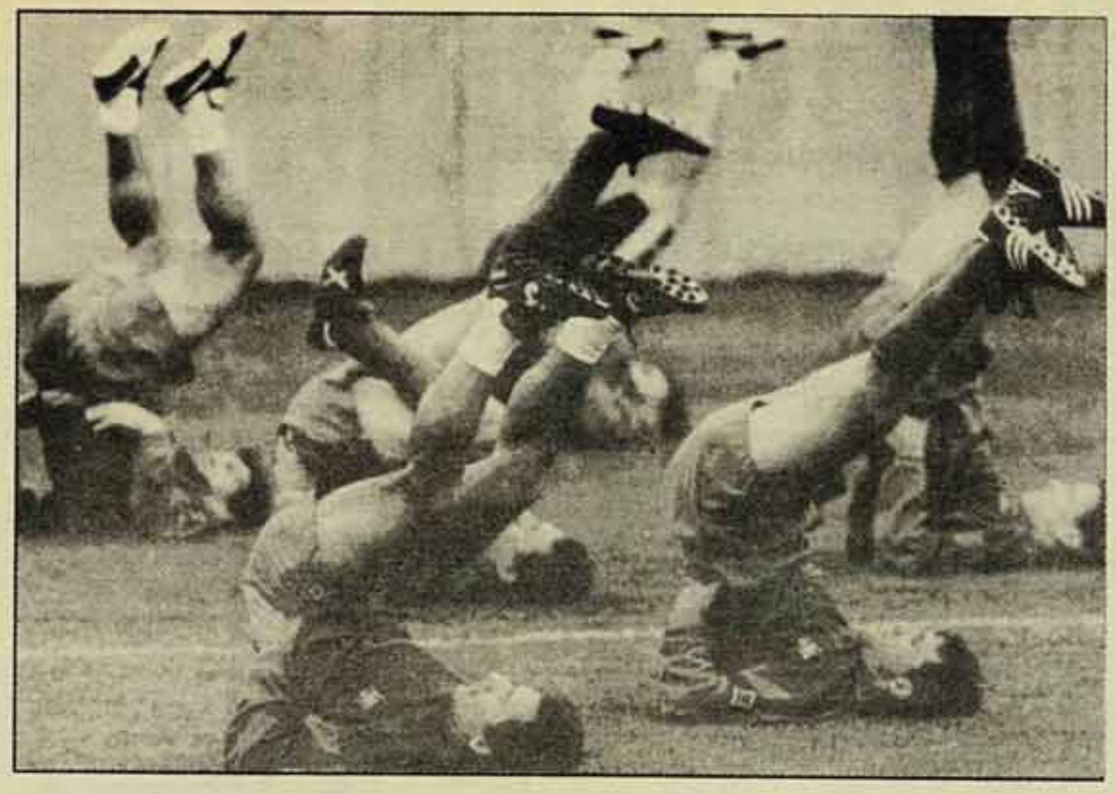
Les dones han de fer seu l'actual codi dels barons: contribueixen al bé fent el mal. "Obra, dona, com ho faria un baró, perquè avui ell és l'únic que deté la universalitat". Des d'aquesta universalitat, ha definit el mal que et correspon, però tu tracta de practicar l'altre. Res de sol.lícites i benintencionades truaneries. Fes el vertader mal, el mal de l'amo. Contribuïm tots a la suma de mal de la mateixa manera i que el món peresca. No reclamem el nostre mal, el mal pel qual se'ns ha definit, i tampoc no volem el bé que se'ns imputa, sinó exactament el vostre mal".

Aquest és un discurs moral feminista vertaderament universal, en el qual no es pretén mostrar l'excel.lència, sinó el dret a no ser excel.lent. Com ha funcionat des de sempre el vostre logos moral.

Amelia Valcárcel

(Ultima part de la ponència presentada a Gandia, a les Jornades Dona i Poder amb el títol "Dones i Poder: El dret al Mal").

(1) A la mitologia grega Hèstia és la deesa de la llar. És verge. (Nota del C. de R.)

Força Barça!

Vivim en una societat en la qual l'esport resta lluny de ser una activitat lúdica i de relació entre les persones. L'esport a casa nostra es més una activitat de confrontació entre la gent, d'educació per la competitivitat pròpia de les que avui en diuen "economies de mercat" i ahir se'n deia capitalisme. Però, quan l'esport entra en dinàmiques d'aquesta mena i esdevé un espectacle en el que el públic és cridat a identificar-se amb els seus protagonistes, quan un esport en particular arriba a ser un espectacle de masses, no resulta estrany que la gent trameti les seves aspiracions, voluntats i frustracions vers els contendents.

Això és el que ha succeït històricament amb el futbol, això és el que ocorre amb el Barça en particular.

El símbol

El Barça ha estat "més que un club" en la mesura que ha simbolitzat les aspiracions de la majoria d'un poble com el català. Les seves dificultats, el seu tarannà particular s'ha identificat amb la pròpia nació, sotmesa i escarnida pel poder. Per això la seva força.

Enguany sembla com si tornés a ser possible la victòria en la Lliga (la de futbol, és clar). Un Barça triomfant ha anat superant els seus contraris, s'ha sobreposat a les lesions de les seves figures i, sobretot, ha sabut treure profit de la crisi de l'etern rival, el Real Madrid, esdevingut també símbol del centralisme, de la voluntat governamental.

En aquest sentit pot resultar esclaridor tot el bullit creat arrel dels incidents del partit d'anada de la supercopa. Stoikov, un jugador de l'Est, que és presentat com una persona noble però una mica bestiola, li fot una trepitjada a l'àrbitre del partit. L'Hugo Sánchez, paradigma del "sudaca" menyspreat, es toca els collons davant d'un públic emprenyat. A partir d'aquí l'escàndol.

Stoikov pateix una sanció duríssima, que poc després serà augmentada per posteriorment reduir-se, i, per posar un exemple, l'Obiols, primer secretari del PSC, es fa soci del Barça per mostrar la seva solidaritat contra el que és considerada unànimement una clara agressió. Al mateix temps es reclama una sanció igual per l'Hugo, que finalment arriba de forma quasi simbòlica. Mentrestant, la passió futbolística creix i el Barça omple, jornada rera jornada, el seu estadi.

Boixos?

De fa uns quants anys, els Boixos Nois han representat una forma d'incorporació de la joventut, moltes vegades radical i independentista, al futbol en general i al Barça en particular. Fins i tot alguna que altra organització política amiga, podia trobar la seva gent integrada en aquest col.lectiu. Però enguany la cosa sembla canviar. Aquesta temporada, per primera vegada a la història, s'han vist onejar a Can Barça ensenyes feixistes. I, dissortadament aquesta simbologia ha aparegut al gol sud, justament al feu dels Boixos Nois. El mimetisme amb d'altres camps, especialment amb els anglesos, on el Nacional Front, organització feixista, treballa des de fa temps les afeccions, o de les agrupacions alemanyes anti-turques hi han pogut influir. Però també el racisme anti-àrab, ben propi de casa nostra, pot jugar-hi un cert paper. Tot i que fins ara aquesta mena d'actuació feixista era un trist privilegi dels Ultra-Sur del Real Madrid o de les Brigadas Blanquiazules de l'Español, comportaments feixistes es realitzen entre la gent blaugrana, coberts amb la senyera. De fet, resulta trist que la primera víctima mortal dels enfrontaments Barça - Español hagi estat un seguidor d'aquest últim equip a mans de les ganivetades de seguidors dels Boixos Nois.

Fa temps havíem dit que calia guanyar el Barça pels treballadors, enfrontant-nos al caràcter social i polític dels seus directius. Ara potser que calgui dir que s'ha de recuperar a la pròpia afecció culé, i especialment als seus sectors més joves, per la lluita per la llibertat nacional. En la temporada en la qual el Barça pot guanyar la Lliga, explicar l'autèntic sentit de l'esport, els interessos amagats darrera les competicions, pot ser un bon entrenament per resistir el que ens espera en el proper any olímpic.

Zaika

llegir:

El periòdic "La pau"

El 25 de gener va sortir el primer número. Ràpidament es van exhaurir els 30.000 exemplars editats. Tant és així, que el col.lectiu de periodistes per la pau que està al darrera d'aquest periòdic, pensa doblar les pàgines. El número 1 va sortir amb 8 pàgines. En l'ambient d'homogeneïtzació informativa proEUA/aliats, l'URSS inclosa, no va gens malament llegir alguna cosa divergent, amb una visió prou diferent i, ben segur, força més honrada. "La pau" surt els divendres. Així, doncs, l'1 de febrer podrem llegir el número 2 i amb 16 pàgines. Si el primer dia es van esgotar tots els exemplars, no dubtem que aquest cop també ho faran els milers addicionals que s'imprimiran. El preu de "La pau" és de 100 pessetes.

LA PAU

No ens deixem manipular

LLIBRERIES ON PODEU TROBAR EL DEMÀ

EMBAT	Pass. Joan XXIII 56 E	C. MALLORCA
ESPIRAFOCS	Avgda. Bisbe Llompart 127	INCA
XALOC	Avgda. 4 setembre 7-B	MANACOR
ES RACO	J.M.Quadrado 40	CIUTADELLA
FIGUERETES	Formentera 6	EIVISSA
BALLESTER	Consell de Cent 281	08011 BARCELONA
BORINOT ROS	Sant Andreu 448	08030 BARCELONA
ETCETERA	Llull 203	08005 BARCELONA
LA GARBA	Marques de Mina 23	08003 BARCELONA
IONA	Feliu i Codina 4	08031 BARCELONA
ROSA	Socrates 97	08030 BARCELONA
XOC	P.Fabra i Puig 325	08031 BARCELONA
EL TRAMVIA	Canonje Baranera 12	08911 BADALONA
ASTRAL	Angels 6	BERGA
LA LLOPA	Sant Joan 62	08370 CALELLA
LA GRALLA	Museu 9	GRANOLLERS
ROBAFAVES	Nou 9	MATARÓ
XIPELL	Angel Guimera 38-40	MANRESA
EL MOLL	Rbla. Caganell 14	08100 MOLLET
RACO DEL LLIBRE	Dr. Robert 12	RUBÍ
ELS DIES	Sol 55	SABADELL
EL CAU PLE DE LLETRES	Cremat 15	TERRASSA
LA TRALLA	Riera 7	VIC
LA MULASSA	Sant Gervasi 36	VILANOVA I LA GELTRÚ
LES VOLTES	Pl. Espanya 2	GIRONA
CANET	Rambla 7	FIGUERES
JOVE	Carmen 7	LLEIDA
LA RAMBLA	Rambla Nova 99	TARRAGONA
LA TRONADA	Jesus 15-17	REUS
LLAVORS	Erudito Orellana 3	VALÈNCIA
TRES I QUATRE	Pere Bayer 7	VALÈNCIA
9 D'OCTUBRE	Avda.Ausias March 34	TABERNES BLANQUES
SET I MIG	Rafael Terol 10	ALACANT
ELS JOGLARS	Mestre Chapi 20	CASTELLÓ
CATALUNYA	Santa Eulàlia 118	L'HOSPITALET

Una compensació

El paper dels mitjans de comunicació no sé quin és (m'ho imagino, però no és època per reivindicar veritats clàssiques: està mal vist), però si sé quin paper fan. La diferència no és gens subtil. En el cas de la intervenció imperialista al Golf Pèrsic contra l'Iraq, els mitjans de comunicació han preparat a la població per a la guerra. Per a la "inevitabilitat" de la guerra. Un cop esclatada, han treballat per decantar la població cap el bàndol imperialista. La corresponsabilització dels directius de les televisions, de les ràdios i dels diaris; la corresponsabilització dels periodistes de les televisions, de les ràdios i dels diaris... és la mateixa que ells han expressat tants cops: tan responsable és qui llença la bomba com el que la justifica, per utilitzar el seu mateix llenguatge. Que no vinguin a donar lliçons de moral quan les "guerres" són unes altres!

Però hi ha excepcions. Tenim l'honorable exemple del periodistes que editen el periòdic "La pau". Tenim també l'excepció d'aquells dibuixants humoristes de la majoria de periòdics que tan contradiuen, amb els seus pocs centímetres d'espai, els metres d'informació probèl.lica dels seus propis diaris. Precisament això volem mostrar aquí. Hem seleccionat uns quants acudits d'aquests humoristes. No són segurament els millors, però són una mostra. Hem escrit vàries pàgines d'aquest mateix "demà" sobre la guerra del Golf. No canviem de tema, però el tractem de forma més fresca. Més exactament: són aquests humoristes qui ara el tracten.

